MINISTERUL DE INTERNE
CONSILIUL POLITIC

SECRET DE SERVICIU

A se scoate din V1

VIGILENȚA ȘI COMBATIVITATEA REVOLUȚIONARĂ — CERINȚE DE BAZĂ ALE ACTIVITĂȚII CADRELOR MINISTERULUI DE INTERNE

Nr. 2228

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC
— 1980 —

MINISTERUL DE INTERNE
CONSILIUL POLITIC

SECRET DE SERVICIU

VIGILENŢA ŞI COMBATIVITATEA REVOLUŢIONARĂ — CERINŢE DE BAZĂ ALE ACTIVITĂŢII CADRELOR MINISTERULUI DE INTERNE

Autori:

— colonel CONSTANTIN BORCAN
— maior OLIMPIAN UNGHEREA

Nr. 2228

SERVICIUL EDITORIAL ŞI CINEMATOGRAFIC
— 1980 —

Coordonator ştiinţific:
colonel dr. NECULAI FROST

„Toţi comuniştii sînt obligaţi să apere secretul de partid şi de stat, să dea în permanenţă dovadă de înaltă vigilenţă şi combativitate revoluţionară".

(Codul principiilor şi normelor muncii şi vieţii comuniştilor, ale eticii şi echităţii socialiste)

Documentele programatice ale Congresului al XII-lea al Partidului Comunist Român, stabilind orientările fundamentale pentru dezvoltarea României în etapa viitoare, pe baza unei analize profund științifice a fenomenelor cu care se confruntă contemporaneitatea, subliniază necesitatea creșterii spiritului de vigilență și combativitate revoluționară, precum și a sporirii fermității tuturor oamenilor muncii față de orice acțiuni care ar afecta interesele patriei și poporului român.

Creșterea vigilenței și fermității este determinată, în prezent, de faptul că, așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu, situația internațională este deosebit de complexă, ea caracterizîndu-se, pe de o parte, prin amplificarea luptei forțelor progresiste, a popoarelor împotriva politicii imperialiste, pentru pace, independență și suveranitate, iar, pe de altă parte, prin tendințele tot mai accentuate ale cercurilor reacționare de reimpărțire a sferelor de influență, de menținere a încordării, de sporire necontenită a arsenalului de arme, inclusiv cele nucleare, prin promovarea unei politici de amestec în treburile interne ale statelor.

Astăzi, mai mult ca oricînd, are loc o recrudescență a acțiunilor cercurilor imperialiste împotriva țărilor socialiste, încercîndu-se, așa cum se evidențiază în documentele Congresului al XII-lea al P.C.R., să se împiedice creșterea influenței comunismului în lume. Promovînd astfel de acțiuni, cercurile imperialiste acordă o deosebită atenție României, al cărei prestigiu și reputație capătă noi și noi dimensiuni pe întinsul mapamondului. Ele recurg în mod sistematic la o diversitate de forme, metode și mijloace pentru culegerea de informații, îmbinînd această acțiune cu cele de diversiune

ideologică, de subminare a intereselor politice, economice şi militare ale statului român.

Sporirea vigilenţei şi combativităţii faţă de orice acţiune ostilă este o cerinţă majoră ce stă în faţa tuturor cadrelor Ministerului de Interne. Documentele de partid, legile ţării, ordinele în vigoare, obligă cadrele Ministerului de Interne să dea dovadă permanent, în orice împrejurare, de o înaltă vigilenţă şi combativitate revoluţionară. Pentru cadrele Ministerului de Interne, vigilenţa şi combativitatea revoluţionară reprezintă atribuţii profesionale. Ele ţin de conţinutul activităţii cadrelor noastre.

Ministerul de Interne este una dintre instituţiile importante ale administraţiei de stat, ca principal instrument al partidului şi statului chemat să vegheze la apărarea cuceririlor revoluţionare ale societăţii noastre. Cadrele Ministerului de Interne trebuie să fie un permanent exemplu de conduită în toate împrejurările, acţionînd ferm pentru a descoperi, curma şi anihila orice încercări ale duşmanilor de a lovi în interesele poporului român, de a ştirbi independenţa şi suveranitatea patriei noastre.

Cunoscîndu-se faptul că, în prezent, oficinele secrete, acţionînd împotriva României, acordă atenţie deosebită Ministerului de Interne, autoapărarea cadrelor capătă sensuri majore, ea realizîndu-se îndeosebi printr-un necontenit spor de hotărîre, fermitate, iniţiativă şi vigilenţă în toate situaţiile. Autoapărarea cadrelor Ministerului de Interne împotriva oricăror influenţe şi acţiuni ostile nu poate fi înţeleasă decît printr-o ofensivă permanentă a fiecăruia pentru prevenirea şi demascarea oricăror acţiuni ale spionajului străin.

Avînd în vedere aceste cîteva considerente, extrem de succint redate, în lucrarea de faţă, autorii îşi propun să prezinte, în raport cu actualele comandamente social-politice, conceptele de vigilenţă şi combativitate revoluţionară, dimensiunile acestora, precum şi problemele pe care le ridică ele în prezent în activitatea lucrătorilor din Ministerul de Interne.

I. Vigilenţa şi combativitatea revoluţionară, norme de viaţă şi muncă ale comuniştilor, ale tuturor oamenilor muncii

În documentele partidului nostru, în cuvîntările tovarăşului Nicolae Ceauşescu, comandantul nostru suprem, s-a subliniat în repetate rînduri necesitatea sporirii continue a vigilenţei şi combativităţii revoluţionare, a marilor răspunderi ce stau în faţa tuturor cetăţenilor patriei pentru a demasca la timp orice încercare a elementelor duşmănoase de a lovi în orînduirea noastră socialistă, în cuceririle revoluţionare ale poporului român.

Pentru a înţelege conceptele de vigilenţă şi combativitate revoluţionară în toate semnificaţiile şi nuanţele lor, este necesar să ne referim la conţinutul şi sfera de cuprindere a problematicii acestora. Astăzi, ca urmare a transformărilor produse în conştiinţa socială, conceptele respective au noi valenţe, noi dimensiuni, incumbînd o puternică încărcătură de motivaţii pe multiple planuri.

Vigilenţa şi combativitatea reprezintă, în primul rînd, valori politice, întrucît vizează acţiuni ce intră în sfera politicului, ţin de structuri ale acestuia, de imperativele majore puse în faţa societăţii noastre socialiste privind progresul, securitatea şi independenţa ei. Uriaşele succese şi realizări dobîndite în dezvoltarea economico-socială multilaterală a patriei, dezvoltarea puternică a forţelor de producţie, creşterea susţinută a avuţiei naţionale au dus la profunde transformări în întreaga societate, la ridicarea continuă a nive-

lului material și spiritual al întregului popor. Ca urmare, au crescut impresionant valorile fundamentale ale socialismului care trebuie să fie apărate, sarcină ce revine întregului nostru popor, tuturor celor ce muncesc.

În legătură cu aceasta, în Programul P.C.R. de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism se arată că: „Îndatorirea supremă a fiecărui membru al societății este aceea de a apăra, cu orice sacrificii, integritatea patriei, cuceririle revoluționare ale poporului, independența și suveranitatea României. Toți cetățenii trebuie să dea dovadă de vigilență și combativitate revoluționară față de orice acțiuni sau manifestări ostile orînduirii noastre socialiste, intereselor vitale ale poporului" [1].

Ca însemnate valori politice, vigilența și combativitatea reprezintă elemente esențiale ce implică obligativități izvorîte din nevoia de a apăra, chiar cu prețul vieții, orînduirea noastră socialistă. Aceste valori reprezintă, în ultimă instanță, expresia înaltelor răspunderi politice pe care fiecare cetățean al țării le are față de patria sa, ca ea să prospere nestingherit, să se înalțe tot mai mult pe culmile civilizației.

Referindu-se la aceste valori politice, Nicolae Bălcescu sublinia că fiecare cetățean trebuie să se considere ostaș al țării, apărarea patriei, iubirea de țară constituind trăsături și virtuți de seamă ale poporului. Strămoșii noștri, arăta el, au organizat „de la început armata, miliția și ridicarea gloatelor, încît la dînșii tot românul se năștea cu datoria de a fi soldat și de a apăra statul la vreme de nevoie și cînd vrăjmașul călca pămîntul românesc, toată țara trebuia să fie la arme" [2].

Ca valori politice, vigilența și combativitatea revoluționară ființează, „trăiesc" în conștiința oamenilor, în răspunderile lor față de destinele țării. Schimbările calitative ce survin în conștiință se reflectă consecvent pe multiple planuri și în comportamentul cetățenilor patriei. Avînd la bază profunde și trainice convingeri comuniste, o atitudine revoluționară în muncă și viață, comuniștii, toți oamenii cinstiți din țară înțeleg tot mai profund necesitatea de a manifesta

[1] Programul P.C.R. de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism, Editura politică, București, 1975, pag. 158.

[2] Nicolae Bălcescu, Opere, vol. I, Editura Academiei, București, 1953, pag. 12.

în orice împrejurări o poziție fermă și ofensivă în apărarea cuceririlor socialiste ale poporului român.

„În concepția noastră — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu —, conștiința socialistă implică atît cunoașterea temeinică a ceea ce este valoros în domeniul culturii, științei și tehnicii contemporane, stăpînirea deplină a profesiunii, cît și... formarea unei atitudini cetățenești înaintate" [1].

VIGILENȚA REVOLUȚIONARĂ

Vigilența revoluționară se constituie ca o înaltă valoare morală. Ocupînd un loc de seamă în sistemul categoriilor etice, ea se referă la un ansamblu de idei, deprinderi, sentimente, convingeri și atitudini, principii, norme de conduită care privesc un gen de raporturi, și anume cele dintre cetățean și societate, manifestîndu-se în modul de comportare, în acțiunile privind apărarea valorilor fundamentale ale socialismului. Din acest punct de vedere, vigilența revoluționară îndeplinește, deopotrivă, funcții cognitive și apreciative, adică de cunoaștere și apreciere a faptelor și a comportării oamenilor, și funcții formative, în sensul că oferă „modele" de atitudine înaintată, contribuind la elaborarea de idei, teze, care sînt încorporate de teorie, precum și la formarea oamenilor, cultivîndu-le deprinderi și convingeri corespunzătoare pentru ca oricînd să contribuie la apărarea țării.

Ideile, deprinderile, sentimentele, convingerile, atitudinile ce le implică vigilența revoluționară se intersectează în diferite zone sociale, după anumite coduri, se grupează în raport cu situația, poziția socială a indivizilor, locul și rolul lor în societate, registrul de atribuții, imperativele pe care starea socială le implică în funcție de etapa istorică dată. Se înțelege că, în societatea noastră, într-un fel se punea problema vigilenței cu un deceniu în urmă și altfel se pune ea astăzi, sau într-un fel este abordată problema pentru cadrele Ministerului de Interne și în alt fel pentru cetățenii cu răspunderi neînsemnate în domeniul la care ne referim.

Aceste idei, deprinderi, sentimente, convingeri, atitudini condensează cîteva forme comportamentale exprimate prin:

[1] Nicolae Ceaușescu, România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 4, Editura politică, București, 1970, pag. 322.

1. **Starea de veghe**, care se manifestă printr-un fapt de conștiință, deci este element conștientizat, și care oferă omului capacitatea de a surprinde în mod operativ, obiectiv și în dimensiuni reale tot ce este de natură să aducă prejudicii ordinii de drept din țara noastră sau, în puține cuvinte, tot ce-i contra legii sau antisocial.

Trebuie făcută precizarea că această stare de veghe, ca demers comportamental, presupune, totodată, cîteva funcții ce sînt implicate, și anume: a) cea *anticipativă*, care oferă omului capacitatea de a sesiza încă din capul locului, din fașă, cum se spune, stări ce pot genera acțiuni antisociale în spațiul de referință; b) cea *determinativă*, oferind celui în cauză posibilitatea de a vedea exact măsura faptelor ce duc la infracțiune, la actul antisocial; c) *funcția de intervenție*, care presupune ca omul să posede toate cunoștințele și armele necesare pentru a opri cu maximum de rapiditate acțiunea în cauză; d) cea *de condamnare*, care determină obligația ce o are fiecare cetățean al țării de a condamna pe cel ce uneltește împotriva ordinii sociale; e) cea *de autoapărare*, care cere ca fiecare cetățean să-și studieze atent comportamentul, relațiile, anturajele pentru a evita o situație de natură să ducă la antrenarea lui, chiar în necunoștință de cauză, la fapte negative, antisociale.

Autoapărarea, funcție a stării de veghe, are o deosebită importanță pentru oricare cetățean al țării, plecînd de la ideea că oricine, date fiind poziția sa socială, funcția, relațiile, anturajul său, poate fi țintă de atac al unor elemente antisociale, că răufăcătorii, indiferent de natura acțiunilor lor, își pregătesc cu rafinament terenul, lucrează după planuri abile etc.

Autoapărarea presupune în fapt următoarele: comportament ireproșabil prin respectarea codului eticii și echității socialiste, sistem de norme ce oferă un traseu model pentru orice cetățean; asigurarea cuvenitului respect pentru întreaga colectivitate; cunoașterea temeinică a legilor și normele de conviețuire socială, conduita în conformitate cu acestea, răspunderea pentru fiecare act comportamental; controlul permanent și evitarea de situații care ar putea duce la afectarea personalității, ca de exemplu: consumul exagerat de alcool, venalitatea, avariția, tendințele de căpătuială etc.

Starea de veghe solicită cetățeanului să-și ofere singur „modele" de viață și comportament, luate de la colectivitate, totodată, el însuși constituind pentru ceilalți un „model" de conduită, folosindu-se în această direcție de așa-zisul efect al oglinzii. Se cunosc situații cînd anumiți indivizi oferă lecții de comportament, deși în realitate ascund comportamente morale dezonorante. De aceea, în analiza unor astfel de situații trebuie să existe unitate între vorbe și fapte.

Deci, starea de veghe nu presupune doar simpla observare, ci participarea activă la înlăturarea oricărei situații care ar putea aduce prejudicii sociale. De asemenea, starea de veghe nu este o noțiune spațială, un fel de „santinelism" facil, ci o noțiune politico-morală ce îmbină armonios însușirile arătate și care face ca în actul comportamental, în atitudinea, în poziția noastră să se reflecte o înaltă răspundere partinică.

2. **Capacitatea de discernămînt.** În viața socială, în serviciu, familie, societate, cetățenii participă direct, ascultă, observă, studiază, se confruntă cu numeroase probleme ridicate de viață și care, într-un cuvînt, sînt „acte de viață". Aceste „acte de viață" sînt de o largă diversitate, dat fiind faptul că sînt produsele diversității tipurilor de indivizi, ca urmare a înzestrării lor native diferențiate, al mozaicului enorm de personalități distincte, fiecare cu „aura" ei, cu pregătirea, influența mediilor sociale, a microcolectivelor din care provine etc. Înțelegerea conținutului actelor de viață are o mare importanță în vederea interpretării și calificării lor, depinzînd de personalitatea fiecărui individ, ceea ce implică de fapt înțelegerea diversității de tipuri la care ne-am referit și individualizarea faptelor în strînsă legătură cu acestea.

Nuanțînd, aceste fapte de viață pot fi banale, cotidiene, minore sau majore, deosebite ori nu, care se referă la conținutul unui ghem de relații sociale, la raporturile dintre ele și au o importantă valoare practică. Aceste acte de viață, indiferent de dimensiunea sau forma lor tensională, exprimă elemente conștientizate, făcute pe bază de plan mintal, sau acte reflexe pure. Ca ființă rațională, omul acționează conștient, cu premeditare, dar sînt și situații cînd procedează inconștient. A stabili cu exactitate dimensiunea acestor fapte, a le da cuvenita interpretare este un lucru destul de dificil.

Privite prin prisma politico-morală, asemenea acte de viață pot fi cuprinse în sfera unor acțiuni normale, potrivit cerințelor eticii și echității socialiste sau anormale, care, într-o formă deschisă ori cu abilitate ascunsă să reprezinte o contradicție cu normele politice și morale în vigoare. Faptele sau actele de viață care sînt abateri de la normă, de la re-

gulile sociale admise, pot fi opera unor elemente tendențioase, a unor necunoscători, nemulțumiți etc. Se știe că omul nu este un automat cu circuite electronice, ușor controlabil cu mijloace tehnice perfecționate, ci este o ființă vie, o personalitate, produs al psiho-socialului cu o curbă foarte variată de scăderi-creșteri, cu performanțe spectaculoase în unele domenii, cu limite și stări ireversibile în altele. Or, a stabili dacă la baza unui act de viață stă o tendință vădit ostilă, vizarea unui demers către un act antisocial făcut cu premeditare sau este vorba de acțiunea unui element nemulțumit, ușuratic, superficial, viciat, deviant etc. este, de asemenea, o problemă destul de dificilă.

Pentru delimitarea și calificarea faptelor respective este nevoie de capacitatea de discernămînt, care se realizează, nu întotdeauna ușor, ci anevoios, pe baza unei pregătiri intense, a însușirii temeinice a conținutului documentelor de partid, a legilor țării. Este, totodată, de un real folos în astfel de situații studierea unor discipline de mare importanță pentru noi, ca: psihologia, sociologia, criminologia etc., care ne ajută să înțelegem cît mai corect posibil complexul mecanism uman.

În formarea discernămîntului pentru calificarea faptelor antisociale, deosebit de importantă este cunoașterea caracteristicilor comportamentale deviante și în special mediile din care „pleacă" „infuzorii" sociali, unde ajung, stările de pericole deosebit de grave. Se știe că între devianta comportamentală și infracționism există o legătură strînsă, iar acțiunea preventivă, pentru a limita prin toate mijloacele efectele nocive ale acestora, este absolut necesară.

Sînt situații cînd fenomenul de devianță este apreciat greșit, în sensul că în el sînt grupate doar fapte deosebit de grave, care periclitează liniștea publică, aduc atingere valorilor fundamentale ale socialismului. Or, prin fenomen de devianță trebuie înțeles orice act care se abate de la normele conviețuirii sociale, ce tinde către manifestări ostile, care întreține fapte, împrejurări, situații ce pot alimenta acțiunile dușmănoase.

Printre acestea sînt și tendințele de a desconsidera sau minimaliza unele fapte, ca: viciul alcoolului, venalismul, infatuarea, egoismul, spiritul de bravadă, parvenirea, superficialitatea, rapacitatea, servilismul, mizantropia, meschinăria, snobismul, lașitatea, lingușirea, lăcomia, lăudăroșenia, insolența, frivolitatea, pălăvrăgeala, aventurismul, desfrînarea, demagogia, aviditatea după înavuțire, care au o deosebită

periculozitate socială pentru că oricînd pot fi exploatate de dușmani.

Dăunătoare este și tendința de a vedea în toate „nimicurile" probleme mari, de a face tot felul de precizări, de a răspîndi pesimism și neîncredere, nesiguranță, de a crea în mod artificial tensiuni. Pe un asemenea teren, marcat de nemulțumire și incertitudini, sînt posibile conduite inegale, comportament neadecvat și care pînă la urmă poate genera atitudini antisociale.

3. **Spiritul ofensiv** este o altă valență a vigilenței și combativității revoluționare. Se înțelege că, atunci cînd se constată premisele unor acțiuni care contravin normelor sociale, fiecare cetățean al patriei noastre are datoria să procedeze cu toată fermitatea pentru a preveni, contracara și opri la timp tot ce poate afecta liniștea publică, bunul obștesc, valorile fundamentale ale socialismului. Așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, in Mesajul adresat lucrătorilor Ministerului de Interne cu prilejul împlinirii a 30 de ani de la crearea organelor de securitate, cadrele Ministerului de Interne trebuie să se afle în primele rînduri ale luptei pentru apărarea cuceririlor revoluționare, socotind că cea mai înaltă îndatorire a lor este să vegheze cu străşnicie, împreună cu întregul nostru popor, la salvgardarea măreţelor cuceriri ale socialismului, la apărarea independenței, suveranității și integrității scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România.

Spiritul ofensiv are o mare capacitate de revelație, atît în sensul operațional-teoretic, fundamentat de științele politice, cît și în domeniul practicii nemijlocite, aflîndu-și justificarea în elaborarea unor concepte program ce stau la baza oricăror activități sociale de esență revoluționară și care fixează principii și norme de un profund umanism. Pe scara valorilor morale, acesta subordonează implicit și pe cele aflate în comportamentul cetățenilor, operînd ca element centralizator și catalizator de afirmare a celorlalte principii de muncă, de viață, de conduită socială. El imprimă, în toate privințele, o anumită atitudine conștientizată, fundamentată pe teoria și practica revoluționară.

Spiritul ofensiv, în cazul de față, oferă un model de cutezanță revoluționară, dimensionînd de fiecare dată parametrii activității, ai măsurilor ce trebuie întreprinse pentru ca fiecare cetățean al țării noastre să participe efectiv la apărarea

valorilor socialismului. Totodată, spiritul ofensiv relevă pregnant stările inerțiale ca, bunăoară, indiferența față de acțiuni ce anticipează actele antisociale, infracțiunile, minimalizarea unor pericole, plecîndu-se de la sentimentul automulțumirii, al existenței unor concepții greșite care au ca finalitate ignorarea activității dușmănoase din străinătate sau din țară, în diferite perioade istorice. În același timp, incumbă o multitudine de forme, metode și mijloace, cu alte cuvinte tot ce trebuie făcut pentru a menține permanent atenția trează asupra pericolelor antisociale.

Spiritul ofensiv devine un fenomen de masă datorită educației desfășurate de către P.C.R., de celelalte organe și instituții sociale aflate sub egida Frontului Democrației și Unității Socialiste. Se înțelege că astăzi, mai mult ca oricînd, problema apărării patriei socialiste a devenit o chestiune de esență a fiecărui cetățean al țării, valorificîndu-se pe o bază nouă, superioară, unitatea întregului nostru popor.

Trebuie înțeles că atitudinea de ripostă față de orice manifestări ce contravin cerințelor eticii și echității socialiste are un caracter larg, cuprinzînd mase tot mai mari de oameni ai muncii care văd aceste fenomene negative nu numai ca pe un pericol la adresa societății, ci, chiar la a propriei lor existențe.

Ordinea de drept socialistă din patria noastră — fundament juridic al vigilenței și combativității revoluționare — reprezintă, în esență, nu numai o stare de obligativitate care decurge din convingeri politice, etice etc., ci se referă mai ales la participarea efectivă a instituțiilor juridice, de stat, prin instituționalizarea unor norme de drept, la apărarea valorilor celor mai de seamă ale socialismului, folosindu-se forța coercitivă. Se înțelege că dacă o anume conduită socială, restrînsă la domeniul nostru de referință, adică la vigilență și combativitate este promovată numai prin forța convingerilor morale, politice, este prin definiție voluntară și, deci, determinată numai la nivelul de conștiință al cetățenilor patriei. De aici trebuie trasă și o altă concluzie, și anume aceea că are totuși sfere de aplicabilitate limitate, referindu-se la mediile sociale aflate, dacă putem spune astfel, pe un teritoriu conștientizat și care își fixează mișcări comportamentale în raport cu conștiința politică, răspundere pe care cetățenii o poartă față de destinele țării, aceleași cu propriile destine.

Or, se știe, în societatea noastră socialistă, datorită unor cauze interne și externe, se mențin încă unele tendințe, concepții, atitudini, comportamente generate de minusurile existente în educația unor cetățeni, de spiritul de căpătuială, de parvenire, de înavuțire etc. Astfel se explică existența unor cazuri de trădare de patrie, de furt din avutul obștesc, de subminare a economiei naționale, de vindere a unor secrete de stat. Organele Ministerului de Interne — securitatea, miliția — se confruntă azi cu numeroase probleme de acest fel care, așa cum ușor poate fi înțeles, provoacă, pe lîngă o vie îngrijorare, și necesitatea sporirii continue a vigilenței și combativității, a fermității revoluționare împotriva a tot ce poate aduce atingere marilor valori ale socialismului.

La Congresul al XII-lea al P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu atrăgea atenția în mod foarte serios asupra necesității ca propaganda noastră de partid să-și sporească eficiența „împotriva mentalităților și concepțiilor înapoiate ce se manifestă în societatea noastră, a tendințelor de parazitism social și căpătuială, a oricăror influențe ideologice și morale străine, pentru așezarea fermă a întregii vieți sociale pe principiile eticii și echității socialiste, pentru dezvoltarea relațiilor umane noi, de respect, stimă și intrajutorare între oameni, caracteristice societății socialiste și comuniste"[1].

Astfel de elemente, călăuzite în activitatea lor socială după concepții și atitudini străine spiritului nostru comunist, oricînd pot intra în sfera de interes a unor oficine secrete, a cadrelor și agenturii spionajului străin care vin în țara noastră cu scopuri dușmănoase. Din această cauză, problema apărării orînduirii socialiste, a proprietății obștești, ordinii de drept, a suveranității și independenței patriei, este cuprinsă într-un amplu sistem de norme juridice în care intră reglementări ferme, vizînd relațiile deținătorilor de secrete, ale cetățenilor români cu străinii, privind secretele de stat ce trebuie apărate, normele de conduită etc. Pe lîngă aceste norme, este de menționat că la noi în țară a apărut o mare cantitate de literatură juridică pe tema apărării secretului de stat, metodelor, formelor și mijloacelor folosite de oficinele secrete, cadrele și agentura spionajului străin, totodată incorporînd și date referitoare la modul cum trebuie acționat de către fiecare cetățean pentru apărarea patriei.

În acest spirit, Constituția țării, legile consfințesc, în mod limpede și ferm, îndatoririle ce revin tuturor cetățenilor. O însemnătate deosebită în acest domeniu o are Legea privind apărarea secretului de stat, elaborată sub directa con-

[1] Nicolae Ceaușescu, Raport la cel de-al XII-lea Congres al P.C.R., Editura politică, București, 1979, pag. 85.

ducere a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, comandantul nostru suprem, care stabileşte normele generale de comportament, răspunderile ce revin atît cetăţenilor, cît şi organelor de stat pe această linie.

Legea apărării secretului de stat precizează că fiecare cetăţean al R. S. România, conştient de răspunderea ce o poartă pentru apărarea cuceririlor revoluţionare ale poporului, are obligaţia să păstreze cu stricteţe secretul de stat, să-şi sporească vigilenţa şi combativitatea împotriva tuturor celor care, pe o cale sau alta, încearcă să afle, să divulge sau să transmită date cu caracter secret de stat.

De menţionat că, potrivit cerinţelor acestei legi, a unor hotărîri ale Consiliului de Miniştri, în fiecare minister, plecînd de la răspunderea ce o au miniştrii, conducătorii instituţiilor de orice fel, preşedinţii consiliilor populare, au fost elaborate ordine, instrucţiuni, care detaliază norme de lucru, răspunderi, obligaţii menite să ducă la păstrarea neştirbită a secretului de stat. Cadrele cu răspunderi pe această linie din Ministerul de Interne au ca obligaţii să controleze, periodic, modul cum se respectă dispoziţiile legale privind apărarea secretului de stat, stabilind măsuri obligatorii pentru înlăturarea deficienţelor constatate, ocrotirea persoanelor şi locurile ce concentrează date şi informaţii secrete, sprijinind, totodată, pe cei în cauză în vederea instruirii necesare pentru aplicarea unitară a prevederilor legii.

Aceste obligaţii, ce decurg din lege, au o înaltă semnificaţie, fixînd organelor noastre răspunderi majore, în raport cu atribuţiile ce le sînt conferite de către partid şi stat. De aici rezultă ideea că, pentru ele, apărarea secretului de stat este pe lîngă o obligaţie profesională şi o înaltă cerinţă morală.

Se înţelege că o asemenea atribuţie trebuie să-şi găsească expresia în cerinţa de a imprima întregii activităţi de apărare a secretului de stat, în toate domeniile vieţii sociale, în toate compartimentele de muncă, un caracter unitar, ştiinţific, de a-i da acesteia o notă de înaltă răspundere, înlăturînd încă din faşă orice posibilitate a duşmanului să acţioneze.

COMBATIVITATEA REVOLUŢIONARĂ

Combativitatea revoluţionară este acea trăsătură de caracter, proprie militantului politic, care reuneşte fermitatea şi intransigenţa în lupta pentru înfăptuirea idealurilor socialismului şi comunismului, apărarea intereselor oamenilor

muncii, a cuceririlor revoluţionare, a ideilor înaintate specifice mişcării revoluţionare, împotriva oricăror încercări duşmănoase de subminare a orînduirii socialiste.

Ca şi vigilenţa, combativitatea presupune o gamă largă de probleme ce vizează aspecte de conduită, de comportament social. Infuzată de alte calităţi, însuşiri, aptitudini pe care ea se bazează, pe o temeinică pregătire, combativitatea, vorbind plastic, nu înseamnă altceva decît „revoltă" faţă de tot ce-i vechi şi înapoiat, ce şi-a trăit traiul şi, totodată, de a lua toate măsurile pentru ca acestea să fie abolite şi înlocuite cu noul, cu tot ce-i înaintat.

Combativitatea, ca element sau trăsătură social-politică, a fost fixată în actualii parametri în focul luptelor revoluţionare de către comunişti, care, în cele mai grele situaţii, au luptat cu abnegaţie, cu spirit de sacrificiu pentru eliberarea de sub jugul exploatatorilor.

În condiţiile socialismului, combativitatea revoluţionară, înscrisă pe stindardele de luptă ale clasei muncitoare, s-a extins, devenind un element de seamă ce figurează ca o constantă în ansamblul însuşirilor moral-politice ale întregului nostru popor. Este de neînchipuit că asemenea înfăptuiri de legendă, acest „miracol" românesc, tot ce zideşte astăzi poporul nostru, s-ar fi putut realiza fără astfel de însuşirii şi calităţi ale oamenilor muncii. Timpul nostru socialist înseamnă ceva dens, concentrat la maximum, după unele calcule ajungîndu-se la fantasticul raport de 1/50, adică realizîndu-se într-un an ce se putea face înainte în cincizeci. Acest ritm, considerabil accelerat, este cerut de poziţia ţării noastre în concertul lumii contemporane, de nevoile impuse de trecerea rapidă de la actualul stadiu, ţară aflată în curs de dezvoltare, la stadiul de ţară cu o dezvoltare medie.

În cadrul eticii socialiste, combativitatea revoluţionară presupune curaj, încredere în justeţea principiilor şi normelor de viaţă şi de muncă ale comuniştilor, siguranţă în demonstraţii, spirit de dreptate şi corectitudine, exigenţă, unitate între vorbe şi fapte. Desigur, combativitatea revoluţionară nu poate avea nimic comun cu răfuiala, cu demagogia şi calomnia, cu înclinaţia spre răutate, cu dezlănţuirea patimilor.

Combativitatea se manifestă în diferite forme, exprimîndu-se, în principiu, atît ca o luptă de opinii pe plan social, politic, ideologic, militar, economic, ştiinţific, cît şi prin acţiuni practice pentru învingerea a tot ceea ce este dăunător şi perimat. În activitatea organelor Ministerului de Interne,

combativitatea presupune, în primul rînd, înfăptuirea măsurilor de prevenire a fenomenelor antisociale, precum şi curmarea oricăror acte de natură a prejudicia interesele patriei, partidului şi poporului nostru.

Referindu-ne la combativitate, în sfera restrînsă a luptei împotriva a tot ce e ostil şi antisocial, desprindem evidentul ei rol în a realiza acel front al „combatanţilor politicii", al celor care, aflaţi la datorie, oferă în orice condiţii şi situaţii acele modele de oameni înaintaţi care se dăruie din tot sufletul pentru cauza socialismului şi comunismului.

II. Vigilenţa şi combativitatea revoluţionară, principii de bază ale activităţii întregului personal al Ministerului de Interne

Avînd la bază profunde şi trainice convingeri comuniste, dînd în mod plenar expresie cerinţelor documentelor de partid, cu o temeinică pregătire politică şi ideologică, personalul Ministerului de Interne îşi aduce contribuţia la apărarea cuceririlor revoluţionare. Aşa cum s-a arătat, vigilenţa şi combativitatea revoluţionară reprezintă cerinţe importante de ordin profesional, izvorîte din actele normative, regulamentele militare, din indicaţiile conducerii superioare de partid.

În cuvîntarea rostită la adunarea activului de partid şi a cadrelor de conducere din Ministerul de Interne în decembrie 1976, tovarăşul Nicolae Ceauşescu atrăgea atenţia asupra faptului că: „În activitatea Ministerului de Interne — pe lîngă combativitate, fermitate şi vigilenţă — se impune o grijă deosebită pentru păstrarea secretului, nu numai de către alte organe, ci de către organele de securitate şi miliţie înseşi. Sînt domenii unde dacă nu se asigură păstrarea secretului se pun în pericol interesele statului, se aduc daune societăţii" [1].

Prin funcţia lor socială, prin îndatoririle ce le revin, ca organe ale administraţiei de stat, în conformitate cu hotărîrile de partid, cu legile ţării, organele Ministerului de In-

---

[1] Nicolae Ceauşescu, România pe drumul construirii societăţii socialiste multilateral dezvoltate, vol. 13, Editura politică, Bucureşti, 1977, pag. 665.

terne ocupă un loc deosebit de important, au un rol de seamă în dezvoltarea și întărirea statului nostru socialist. Referindu-se direct la acest aspect, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, făcea aprecierea că acestea au avut un rol deosebit în consolidarea continuă a societății noastre socialiste, în întreaga operă măreață de zidire a orînduirii noi pe pămîntul României. Ele sînt chemate să înfăptuiască, cu fermitate și perseverență, politica partidului în domeniul apărării securității statului, a independenței și suveranității țării. Organelor Ministerului de Interne le revin sarcini importante în asigurarea muncii creatoare a poporului, a liniștii publice, în lupta pentru apărarea și dezvoltarea proprietății socialiste, în asigurarea ordinii în întreaga viață socială și întărirea legalității socialiste.

Rolul și sarcinile organelor Ministerului de Interne evoluează în concordanță cu transformările revoluționare ce se produc în societatea noastră, în structura socială, în întreaga dezvoltare economico-socială a țării, în creșterea conștiinței socialiste a maselor. Evoluția lor este determinată, de asemenea, de condițiile internaționale concrete. Ca răspuns la acest imperativ s-a realizat o nouă structură organizatorică a Ministerului de Interne, în cadrul căruia a luat ființă Departamentul Securității Statului.

O condiție esențială a realizării cu succes de către organele Ministerului de Interne a misiunilor ce le revin, în spiritul vigilenței și combativității revoluționare, o constituie conducerea și îndrumarea permanentă de către partid, creșterea continuă a rolului organizațiilor de bază din unități. Înființarea în Ministerul de Interne, din inițiativa personală și la indicațiile tovarășului Nicolae Ceaușescu, a noului organ de partid — Consiliul politic — a determinat impulsionarea și întărirea muncii de partid, a întregii activități politico-educative în Ministerul de Interne.

Vigilența și combativitatea revoluționară reprezintă arme puternice în îndeplinirea cu succes a misiunilor încredințate de partid organelor Ministerului de Interne. Ca orice alte însușiri și calități morale umane, capacitatea de a fi vigilent și combativ se formează în cadrul procesului complex instructiv-educativ, se dezvoltă prin învățămîntul politico-ideologic, profesional și militar, prin activitățile cultural-educative desfășurate cu efectivele Ministerului de Interne, sub îndrumarea nemijlocită a organizațiilor de partid, se amplifică prin studiul și cunoașterea documentelor de partid, a operelor tova-

rășului Nicolae Ceaușescu, a legilor țării, a normelor de conduită, prin organizarea întregii muncii în conformitate cu prevederile jurămîntului și regulamentelor militare.

În contextul celor subliniate mai înainte, pe lîngă permanenta stare de veghe, discernămîntul, fermitatea, spiritul ofensiv etc., care trebuie transpuse în viață de pe poziția omului de profesie, pentru ca vigilența și combativitatea revoluționară să constituie adevărate principii de muncă, sînt necesare și alte cîteva elemente absolut indispensabile. Printre acestea, subliniem : sentimentul datoriei, onoarea și demnitatea, spiritul de responsabilitate etc.

Sentimentul datoriei ocupă un loc privilegiat în ansamblul însușirilor morale ale cadrelor din Ministerul de Interne, figurînd ca semnificant al multor acțiuni ale acestora în îndeplinirea misiunilor ce li s-au încredințat. A munci fără preget în orice condiții, a dovedi în toate misiunile încredințate curaj, spirit de sacrificiu, precum și alte înalte calități morale, a da în vileag virtuți de seamă cultivate de către poporul nostru, nu înseamnă altceva decît a-ți face datoria.

Pentru cadrele Ministerului de Interne, datoria este, în primul rînd, o înaltă obligație etică. Desigur, uneori această noțiune apare ca banalizată, deși ea, ca valoare, are o scară gradată foarte înaltă, pentru că înserează toate elementele calitative ale oricărei profesii. A-ți face datoria nu înseamnă numai a munci, a efectua un travaliu sub imperiul obligației funcționale, ci a lucra calitativ superior. Bunăoară, un om dezorientat, care nu are limpezite dimensiunile acestei noțiuni, va spune, fără îndoială, după o zi de muncă, chiar dacă n-a făcut prea multe, dar pentru că timpul s-a scurs : „mi-am făcut datoria", deși în realitate el nu și-a făcut-o. Într-adevăr, și-ar fi făcut datoria dacă travaliului efectuat, potrivit obligațiilor profesionale, i-ar fi pus acel adaos de calitate încît să se vadă o substanțială înnobilare a rezultatelor obținute.

Dar, pe lîngă dimensiunea de obligație etică, conceptul de datorie are în activitatea cadrelor noastre trăsături și caractere noi și care, în cîteva cuvinte, s-ar putea denumi datoria militară de veghe, prevenire și anihilare a activității dușmănoase. Se referă la o serie de îndatoriri și obligații ce decurg din statutul de militari, din calitatea de activiști ai partidului și statului ce-și desfășoară activitatea într-un domeniu special. Desigur, aici avem de-a face cu un raport dialectic dintre datorie, ca valoare etică și datoria militară de veghe, prevenire și anihilare a activității dușmănoase.

Conținutul datoriei de veghe, prevenire și anihilare a activității dușmănoase este orientat, cu precădere, pe următoarele planuri: politico-ideologic, psihologic, praxiologic, juridic, etic, gnoseologic și axiologic.

Astfel, desprinzînd concluziile necesare din activitatea practică se relevă ideea că, pe plan politico-ideologic, conștientizarea întregului efectiv asupra cauzelor care generează infracțiuni și fapte antisociale, a valorilor pe care le are de apărat, determină o motivare mai puternică a angajării hotărîte, a răspunderii și perseverenței pentru apărarea patriei.

Făcîndu-și datoria, cadrele Ministerului de Interne realizează, prin eforturi conjugate, cea mai grea sarcină pusă în fața lor de către partid și stat. Este vorba de realizarea funcției de coerciție a statului nostru socialist, menită să asigure toate condițiile de apărare a valorilor socialismului. Este vorba de activitatea înscrisă în Decretul privind organizarea și funcționarea Ministerului de Interne, ca organ central al administrației de stat, cu sarcina de a înfăptui politica partidului și statului în domeniul apărării securității statului, asigurării ordinii publice, apărării proprietății socialiste, drepturilor și intereselor legale ale persoanelor, prevenirii și descoperirii infracțiunilor, contribuind prin aceasta la asigurarea muncii pașnice de construcție socialistă a poporului, la apărarea independenței, suveranității naționale și integrității teritoriale a țării.

În raportul prezentat la Congresul al XII-lea al P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta că: „Sarcini importante au, de asemenea, organele Ministerului de Interne — ale miliției și securității — chemate să vegheze la liniștea publică, la apărarea proprietății socialiste și a proprietății personale, ale cuceririlor revoluționare ale întregului nostru popor. Îndeplinindu-și răspunderile încredințate, întemeindu-și activitatea pe sprijinul și participarea maselor, aceste organe trebuie să asigure ca nici o încălcare a legilor socialiste să nu rămînă nepedepsită și, în același timp, nimeni să nu fie sancționat pe nedrept“[1].

Pe plan psihologic, datoria se răsfrînge asupra dezvoltării la cadre a unor trăsături psihice individuale și colective, ca inițiativa, curajul, vitejia, spiritul de sacrificiu, stăpînirea de

[1] Nicolae Ceaușescu, Raport la cel de-al XII-lea Congres al P.C.R., Editura politică, București, 1979, pag. 65.

sine, fermitatea, capacitatea de a suporta greutățile, rezistența la solicitările psihice și fizice, spiritul de ordine și disciplină.

Pe plan praxiologic (al teoriei acțiunii eficiente), datoria obligă la optimizarea relațiilor dialectice: om-mijloace de luptă — scop, astfel încît, în orice împrejurare, cu mijloacele aflate la dispoziție, folosite judicios, să se obțină rezultate maxime la timpul oportun. În acest context, cadrele Ministerului de Interne realizează:

a) Activități de supraveghere, urmărire și cercetare, folosindu-se de metode, forme și mijloace tot mai eficiente, în vederea prevenirii și descoperirii la timp, încă din fașă, a oricăror fapte antisociale. Pe baza unor acțiuni de investigație modernă, a pătrunderii în intimitatea unor medii ce pot „furniza“ elemente pretabile la fapte antisociale, printr-o strînsă legătură și conlucrare cu cetățenii patriei, cadrele Ministerului de Interne realizează o permanentă, atentă și calificată, observare în cele mai diverse locuri, cu care ocazie sesizează, depistează și iau măsuri pentru descoperirea activităților ostile.

b) Activități de pregătire contrainformativă și antiinfracțională a populației, prin înarmarea cetățenilor patriei cu date și informații privitoare la metodele, formele și mijloacele folosite de către oficinele de spionaj străine, elementele ostile din interior, în vederea prevenirii oricăror manifestări antisociale, a acțiunilor de culegere a datelor ce constituie secrete de stat, de comitere a altor infracțiuni.

Totodată, organele Ministerului de Interne întreprind și alte măsuri care se înscriu în acel ansamblu de acțiuni politice, juridice și educativ-economice desfășurate de către partid și stat, menite să ducă la creșterea nivelului de educație juridică al cetățenilor patriei și, deci, să crească eficiența muncii lor.

Din punct de vedere gnoseologic, datoria impune aprofundarea și îmbogățirea concepțiilor de muncă, ale formelor, metodelor și mijloacelor specifice de lucru. Desigur, nu avem de-a face cu orice perfecționare a profesionalizării, ci cu una de un fel deosebit, specială, complexă. Se știe că munca de securitate și miliție este în fond o activitate grea, migăloasă, care solicită o pregătire specială.

În legătură cu această problemă, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în cuvîntarea rostită la adunarea activului de partid și a cadrelor de conducere din Ministerul de Interne din decembrie 1976 sublinia că este necesar să se organizeze o activitate mai susținută pentru ridicarea nivelului politic, ideo-

logic și cultural, pentru educarea întregului personal al Ministerului de Interne. Totodată, se impun măsuri deosebite în vederea ridicării pregătirii profesionale. „În nici un domeniu — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — nu se pot obține rezultate bune fără înalte cunoștințe profesionale! Munca de securitate și miliție, munca în domeniul criminalității trebuie să se bazeze pe o concepție clară, științifică, pe o însușire temeinică a cunoștințelor de specialitate... ea necesită pricepere, intuiție, îndrăzneală și o înaltă competență"[1].

În ce privește planul juridic, datoria cere să se facă totul pentru dezvăluirea interacțiunii dintre normele și reglementările de muncă rezultate din legi și decrete și atitudinea comportamentală a cadrelor noastre. Astfel, în Decretul nr. 121 din 3.IV.1978 se arată că organele Ministerului de Interne desfășoară activitatea de apărare a securității statului în scopul prevenirii, descoperirii și lichidării acțiunilor de spionaj străine și agenturilor acestora, precum și a organizațiilor, cercurilor și persoanelor din străinătate întreprinse împotriva suveranității, independenței și integrității statului român.

Decretul stipulează sarcinile tuturor organelor și unităților Ministerului de Interne, fiecare cadru fiind obligat să asigure apărarea proprietății socialiste, menținerea ordinii și liniștii pe teritoriul țării, descoperirea infracțiunilor și altor fapte antisociale.

Or, asemenea sarcini importante nu pot fi realizate decît în condițiile în care toate cadrele Ministerului de Interne lucrează cu sentimentul datoriei împlinite, dovedind un devotament nemărginit față de patrie, partid și popor.

Analizînd conținutul datoriei, pe plan axiologic, trebuie subliniat că este vorba de apărarea celor mai de seamă valori ale socialismului: independența și suveranitatea patriei. Din acest punct de vedere organele noastre se găsesc permanent la posturile de luptă, activitatea lor are un caracter prin excelență permanent, aici „pauzele de foc" sînt de neconceput.

Sentimentul datoriei față de patrie, devotamentul nemărginit față de partid și popor constituie pentru cadrele Ministerului de Interne acea forță generatoare de virtuți și fapte eroice. În numele acestei îndatoriri, înțeleasă ca o necesitate

[1] Nicolae Ceaușescu, România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 13. Editura politică, București, 1977, pag. 666.

lăuntrică, multe cadre și-au dăruit cu generozitate viața pentru apărarea muncii pașnice a poporului, independenței și suveranității patriei.

În strînsă legătură cu datoria se află, ca importante valori etice, demnitatea și onoarea de militar, care, pentru cadrele noastre, au semnificații deosebite, afirmîndu-se ca trăsături dominante ale profilului lor etic și profesional, dînd conținut și înaltă personalitate acestora. Ele presupun, de asemenea, afirmarea unor înalte cerințe etice, ca: devotamentul nețărmurit față de patrie, partid și popor, curajul și bărbăția, spiritul de sacrificiu, fermitatea, integritatea morală, cinstea, onestitatea, corectitudinea, modestia.

Investite cu mari răspunderi față de partid și popor, cadrele Ministerului de Interne își cuceresc zi de zi noi valențe ale demnității și onoarei, ce se adaugă, înglobîndu-se integrator, ca elemente determinante ale profilului lor moral-politic, făcîndu-le inexpugnabile la orice încercare a unor elemente dușmănoase de a le corupe sau anihila fermitatea și combativitatea revoluționară.

Tocmai în virtutea faptului că sînt investiți de partid și de stat să vegheze la aplicarea legilor, a legalității socialiste, lucrătorii din Ministerul de Interne au datoria să manifeste o deosebită grijă pentru a avea o comportare demnă în toate împrejurările. Aceasta se impune cu atît mai mult cu cît, așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu, oamenii judecă nu doar pe unul sau pe altul din lucrătorii Ministerului de Interne ci însăși politica partidului și statului nostru, însăși orînduirea noastră socialistă.

Referindu-se apoi la demnitatea și onoarea de militar, tovarășul Nicolae Ceaușescu, atrăgea atenția: „Iată de ce, în activitatea voastră, a tuturor lucrătorilor din acest important sector de activitate, trebuie să se manifeste înalta principialitate de partid, spirit de vigilență, spiritul umanismului revoluționar, care înseamnă apărarea cuceririlor revoluționare, a libertății și independenței statului nostru și a libertății cetățenilor... Numai acționînd în acest spirit vă veți face cu adevărat datoria de activiști de partid și de stat cărora le-a fost încredințată această importantă muncă în societatea noastră"[1].

Formarea și dezvoltarea sentimentului datoriei, onoarei și demnității la cadrele noastre, au o puternică înrîurire asu-

[1] Nicolae Ceaușescu, România pe drumul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 13. Editura politică, Buc., 1977, pag. 658.

pra modului cum acestea își îndeplinesc sarcinile, atribuțiile profesionale. În multiplele forme de educație, plecîndu-se de la ideia că ele au un rol deosebit în muncă, se caută ca asemenea însușiri nobile să fie cultivate sistematic, îndeosebi la cadrele tinere, acest lucru relevîndu-se în activitatea depusă zi de zi, în eforturile mari pentru îndeplinirea întocmai a misiunilor încredințate.

III. Necesitatea întăririi vigilenței și combativității revoluționare în activitatea cadrelor Ministerului de Interne. Respectarea cu strictețe a regulilor privind apărarea secretului de stat

Valențele deosebite care potențează vigilența și combativitatea revoluționară sînt determinate, pe de o parte, de diversitatea categoriilor de elemente dușmănoase, de formele și metodele pe care acestea le folosesc în atingerea scopurilor lor distructive, iar, pe de altă parte, de condițiile specifice, interne și internaționale, în care își desfășoară activitatea cadrele Ministerului de Interne.

Necesitatea creșterii spiritului de vigilență, fermitate și combativitate revoluționară, pentru cadrele Ministerului de Interne, este dictată de factori atît interni, cît și externi. Așa cum se știe, cerințele legităților sociale își pun amprenta asupra unor necesități de anvergură, care acționează cu forța nevoii de mare stringență. În măsura în care la aceste nevoi răspunde factorul de receptivitate socială, concretizat printr-o elaborare de măsuri, sincronizate perfect cu cerințele legităților sociale, prin acțiuni de amploare, necesitatea socială este rezolvată. Abordarea problemei confirmă faptul că atunci cînd această necesitate este înțeleasă, în sensul celor arătate, se pot evita situații care, altfel, nu pot fi prevăzute, preîntîmpinate, putînd acționa ca forță stihinică destul de periculoasă.

Referindu-ne la problema în discuție, privind creșterea spiritului de vigilență, atunci cînd nu se ține seama de factorii interni în totalitatea lor, putem avea surprize neașteptate, cu consecințe negative pentru orînduirea noastră socialistă.

Cu ani în urmă, ținîndu-se seama de unele elemente de natură obiectivă și subiectivă, s-a luat măsura punerii în libertate a unor persoane aflate în penitenciare. Dovedindu-se o înaltă clemență și umanism, s-a considerat atunci că factorii subiectivi din societate vor putea influența și aduce pe calea cea bună pe infractori, folosindu-se opinia colectivelor din întreprinderi și instituții. Dar, așa după cum se știe, odată eliberați, o bună parte din infractori n-au ținut cont de umanismul dovedit de partidul și de statul nostru socialist, continuînd să desfășoare activitate infracțională. Organele Ministerului de Interne și-au intensificat eforturile, manifestînd vigilență și spirit de răspundere, au luat măsuri hotărîte pentru a curma orice activitate antisocială, tăișul legii impunîndu-se cu deosebită necesitate.

Printre factorii interni care determină necesitatea întăririi vigilenței și combativității revoluționare, menționăm următorii :

1. Progresele realizate de țara noastră în toate sferele vieții sociale și economice, marele volum de informații, date și documente cu caracter secret, care trebuie păstrate, apărate și valorificate în interesul întregului popor.

2. Creșterea volumului de informații și date secrete generate de cercetarea științifică românească, de modernizarea unor ramuri de vîrf ale economiei naționale.

Așa cum s-a subliniat la Congresul al XII-lea al P.C.R., prin munca eroică a clasei muncitoare, a țărănimii și intelectualității, sub conducerea P.C.R., s-au înfăptuit realizări importante în dezvoltarea forțelor de producție, s-au perfecționat relațiile de producție, crescînd continuu și susținut economia noastră națională. S-a ridicat tot mai mult nivelul de trai material și cultural al poporului. Aceste realizări în toate domeniile situează, în continuare, România printre primele țări din lume a căror dezvoltare economică urmează o linie ascendentă, dinamică, echilibrată, demonstrînd forța, înțelepciunea și capacitatea P.C.R. de a conduce destinele

României pe noi trepte de cultură și civilizație. Totodată, stadiul la care am ajuns este expresia muncii eroice a poporului nostru, a hotărîrii și încrederii cu care toți oamenii muncii înfăptuiesc neabătut politica partidului, a tăriei și forței socialismului, a capacității noii orînduiri de a asigura întregii națiuni un înalt nivel de civilizație materială și spirituală.

În baza programului elaborat de către Congresul al XII-lea, în anii care urmează se vor dezvolta în ritm rapid forțele de producție, se vor perfecționa relațiile de producție, asigurîndu-se o creștere rapidă a avuției naționale a societății socialiste, o ridicare fără precedent a nivelului de trai material și cultural al celor ce muncesc. Anii care vin, prin creșterea în ritm susținut a forțelor de producție, vor grăbi trecerea României la un nou și avansat stadiu de dezvoltare, situînd-o pe noi culmi ale culturii și civilizației moderne.

Ca urmare, se îmbogățește necontenit patrimoniul de valori materiale și spirituale făurite de către poporul român, valori care trebuie ocrotite, fapt care face să crească și mai mult sarcinile Ministerului de Interne, pentru a preveni și curma orice acțiuni ce ar putea aduce atingere avuției naționale, securității statului, independenței și suveranității patriei.

3. Dezvoltarea, instruirea și dotarea forțelor noastre armate la nivelul exigențelor impuse de știința și tehnica mondială, ca o cerință vitală pentru apărarea libertății, independenței și suveranității patriei socialiste.

4. Intensificarea participării țării noastre la schimbul mondial de valori, la diviziunea internațională a muncii și necesitatea apărări acelor valori care privesc interesele noastre naționale.

5. Amplificarea, fără precedent în istoria României, a relațiilor sale interstatale și sporirea, pe această bază, a activității turistice, a circulației oamenilor și ideilor.

Pe lîngă acești factori interni, necesitatea creșterii vigilenței revoluționare este dictată și de factori externi. Este vorba, în primul rînd, de mutațiile profunde produse în activitatea oficinelor secrete, care-și pun amprenta asupra acțiunilor desfășurate împotriva patriei noastre. Vom enumera cîteva din ele :

1. Marea majoritate a statelor capitaliste și-au structurat serviciile de informații, au modificat și amplificat atribuțiile acestora, orientîndu-le către defăimarea și subminarea țărilor socialiste.

Astfel, S.U.A. au făcut din spionaj o politică oficială de stat, serviciile de informații constituind elementul forte pentru strategia „anihilării voinței adversarului", prin realizarea „nemulțumirii, îndoielii și îngrijorării". Fără îndoială că, în această privință, se au în vedere, în primul rînd, țările socialiste, deci și România.

Printre altele este de menționat faptul că C.I.A. și-a sporit considerabil fondurile, au fost făcute unele reorganizări, structurări, schimbări de funcții etc. Așa cum reiese din unele date, bugetul C.I.A. se cifrează în prezent în jurul sumei de un miliard dolari, iar al tuturor departamentelor secrete ce îndeplinesc sarcini informative, se ridică la circa șase miliarde de dolari.

În vederea realizării scopurilor propuse, C.I.A. are o serie de organisme cu diferite titulaturi, firme, plasate în „zonele comuniste" sau „amenințate de comunism". De pildă, în Grecia funcționează peste 20 de organe de spionaj americane, unele din ele oficial desființate. Recent, tot în Grecia, a început construcția unei noi stații radar americane (a 10-a din această țară) destinată spionajului. De asemenea, C.I.A. are în astfel de zone peste 6000 agenți plasați în „birouri" de lucru.

Folosirea grupărilor fasciste, teroriste, revanșarde și mafiote este o altă metodă utilizată de C.I.A. Astfel, potrivit unor dezvăluiri, sub președenția lui Clifort, șeful C.I.A. la Paris, a lui Johnson, șeful C.I.A. la Baden-Baden, s-au desfășurat reuniuni ale conducătorilor organizațiilor fasciste din diferite țări, unde au participat și agenți ai C.I.A. La ordinea de zi a fost elaborarea unei strategii pentru sprijinirea guvernelor antidemocratice și desfășurarea unei „susținute munci de anihilare a pericolului comunist". De asemenea, C.I.A. ajută substanțial cu bani și „consilieri" mafia italiană, pentru a pătrunde și compromite diferite personalități politice neagreate la Washington.

Serviciile de informații engleze, pe lîngă cunoscutele metode clasice, în activitatea desfășurată împotriva țărilor socialiste folosesc așa-zise „societăți", ca de exemplu: „Consiliul pentru comerț din Europa de răsărit", care instruiește oameni de afaceri englezi, cu predilecție în acest sens, în vederea culegerii de informații, exploatînd informativ pe reprezentanții comerciali; „Consiliul britanic pentru promovarea comerțului exterior"; „Centrul Marea Britanie — Europa de vest" (acesta organizează conferințe și mese rotunde, acordă

asistență delegațiilor socialiste); „Oficiul central de informații pentru est"; „Institutul pentru studierea conflictelor"; „Școala de studii și limbi slavone", a cărei secție română este condusă de fugarul Mandis Grigore.

Această activitate este strîns legată și cu altele pe plan ideologic. Astfel, ziarul „Le monde" din 9 iunie 1978 anunța intenția marilor companii britanice în crearea unei organizații mondiale anticomuniste al cărei obiectiv esențial va fi finanțarea activității pentru „libertate" desfășurate de diferite organizații cu orientare de dreapta.

Asemenea metode folosesc și alte servicii de spionaj, printre care cel vest-german, italian, francez. De fapt, la cel vest-german se constată chiar și o anume agresivitate. Astfel, Klaus Kinkel, preluînd conducerea serviciului de informații de la Pullak-Munken, și-a propus să organizeze secții, servicii, mai ales în direcția cunoașterii situației din țările socialiste, în scopul subminării lor.

2. Serviciile de informații au căpătat azi o amploare fără precedent, majoritatea statelor dispunînd de asemenea instrumente bine organizate, cu efective și fonduri alocate mereu în creștere și care concură la tot felul de acțiuni începînd cu participarea la deciziile politice și terminînd cu penetrări în zone sau spații ce prezintă interes. Desigur, în activitatea multora dintre ele se situează pe primul plan culegerea de informații din țările socialiste, deci și din România. În acest sens, un cadru de conducere al C.I.A. afirma: „Ne trebuie tot mai multe informații. De asta depinde politica statului nostru, atitudinea noastră față de diferite țări. Trebuie să știm în orice clipă ce se întîmplă în lume. Repet, în orice clipă. Dacă trece o zi, informațiile devin istorie". Un altul — tot reprezentant al spionajului american — încercînd să justifice agresivitatea C.I.A. spunea că: „Avem nevoie de o capacitate de alarmă preventivă foarte promptă nu numai în ce privește armele, ci și pentru a cunoaște din timp voința adversarului, dacă a luat o decizie sau înclină către aceasta". Rezultă clar o participare efectivă a serviciilor secrete la elaborarea unor decizii politice, precum și urmărirea modului cum acestea se traduc în viață.

De asemenea, tehnicile muncii de informații au pătruns și în viața parlamentară a unor state; în S.U.A., C.I.A. organizează adevărate „partide de vînătoare" împotriva unor oameni căzuți în disgrație, începînd de la compromitere și pînă la asasinate. Diferite companii, firme sau agenții particulare și

trusturi au servicii de informații cu personal numeros, cu o temeinică instruire. De menționat, totodată, că pe lingă „societățile detectivilor particulari“ s-au creat și „case de informații“, care se preocupă de procurarea de „secrete“ după principiul cererii și ofertei. Acestea negociază cu beneficiarul prețurile în raport cu dificultățile obținerii informațiilor. Aceste „societăți“ își recrutează personalul din rîndul foștelor cadre de informații ale statelor respective, din rîndul aventurierilor, iar pentru formarea cadrelor tinere au școli, cursuri de pregătire, după ultimele cerințe ale tehnicii culegerii de informații. Activitatea pentru realizarea deprinderilor la agenți este foarte intensă. La un asemenea curs, unul din profesori afirma : „În fiecare dimineață, cînd te uiți pe fereastră să vezi cum e vremea, nu uita că ești angajat să culegi informații“.

Un alt simptom care indică faptul că s-a generalizat culegerea de informații constă în faptul că și unele partide politice au servicii de informații proprii, ca de pildă B.A.A.S. în Irak, iar unele țări în curs de dezvoltare și-au extins activitatea informativă, depășind chiar limitele continentelor în care se află. De exemplu, serviciul de informații chilian și-a organizat un cartier general pentru Europa cu sediul la Bruxelles, avînd ca șef un vechi cadru al serviciului de informații al armatei. Principala sarcină a acestuia este să culeagă informații cu privire la refugiații chilieni și, în cazuri extreme, să treacă la lichidarea lor. De asemenea, servicii de informații foarte puternice au țări ca : Egipt, Libia, Coreea de Sud etc.

3. Ca urmare a situației economice, social-politice, al ascuțirii contradicțiilor în lumea imperialistă sporește continuu agresivitatea serviciilor de spionaj împotriva țărilor socialiste, deci și a României. În legătură cu aceasta, cunoscuta publicație americană „Time“ a ierarhizat principalele servicii de spionaj din lume, după cum urmează :

a) cu patru stele : C.I.A. ; spionajul israelian (foarte bine organizat, intransigent în urmărirea scopurilor, încadrat cu personal dedicat profesiei, imposibil de penetrat, care excelează în culegerea de informații, dar inconsecvent în analiza politică) ; spionajul englez (foarte bun în analiza politică în special în spațiile Orientului Apropiat, dar slab în zonele africane) ;

b) cu trei stele : spionajul vest-german (activ în cunoașterea unor fenomene din țările socialiste) ; spionajul francez

(încadrat cu oameni devotați, destul de bun în organizarea unor acțiuni „răsăritene“) ; spionajul japonez (cel mai activ în obținerea de informații de politică economică și secrete industriale) ;

c) cu două stele : spionajul turc ; grec (acționează bine pe plan regional, îndeosebi împotriva țărilor socialiste limitrofe).

4. Se amplifică în prezent într-o manieră fără precedent procedeele tehnice de culegere și transmitere a informațiilor, folosindu-se pentru aceasta tot ce-i nou în știință și tehnică. Acestea au cunoscut o perfecționare continuă, ținind pasul cu cele mai noi descoperiri ale științei și tehnicii. Se acționează îndeosebi pentru înregistrarea secretă a convorbirilor, interceptarea discuțiilor purtate în diferite locuri, realizarea de comunicări de la distanță în vederea legăturilor impersonale cu agenții sau cu alte persoane ce prezintă interes pentru spioni. În prezent, comunicării de la distanță cu agenții i se acordă o deosebită importanță, întrucît se consideră că în acest fel se asigură conspirativitatea legăturilor cu ei, evitîndu-se riscurile unor „căderi“. Datele de cazuistică atestă faptul că, în această privință, oficinele secrete folosesc cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii. Mai mult, experții sint într-o continuă căutare a unor noi și superioare instrumente pe care să le pună la îndemîna cadrelor și agenților.

5. Intensificarea recrutării de agentură din cele mai diverse medii. Actualul director al C.I.A., Stansfield Turner, sublinia că posibilitățile tehnice sporite nu micșorează cerințele impuse de a avea agentură, ci dimpotrivă, astăzi s-a ajuns la un efect contrar : „cu cît se obțin mai multe informații de la sursele tehnice, cu atît se dovedește necesitatea cunoașterii mai multor probleme și, deci, se apelează la factori umani pentru a le descoperi“.

Trebuie menționat că și viziunea în legătură cu modalitățile de recrutare a agenturii s-a modificat substanțial, astăzi mergîndu-se pe linia eliminării unor „rețele“ greoaie, numeroase care creează pericole reale de desconspirare, recrutîndu-se „colaboratori“ cu care să se lucreze chiar direct (cadru-agent), folosindu-se cele mai subtile forme de legătură și conducere.

Wiliam Colby, un fost șef al C.I.A., afirmă că : „În ce privește folosirea unor oameni s-a dus vremea lui Wold Bill (Bill sălbaticul), Donovan și chiar Alan Dulles, în sensul misterului, cultului pistolului și pumnalului. Acum folosind banii,

promisiunile și lingușirile pot să-și realizeze scopurile urmărite".

În acest scop, se caută să se folosească elemente care au posibilități de acces la secrete de stat mai deosebite. De exemplu, nu de mult — în iunie 1979 — presa turcă a descris cazul colonelului T.K., fost adjunct de director într-o importantă instituție militară. Acestuia, aproape toate secretele militare i-au trecut prin mîini : baze de rachete, stocuri de arme, centre de pregătire, aspecte de teorie, de tactică etc., a participat la diferite conferințe, reuniuni, convocări de stat major etc., ca apoi să le transmită C.I.A.

Datorită creșterii importanței ce se acordă de către cercurile politice, oficinele secrete, ca o replică, în lumea occidentală se poate vorbi de o adevărată „spionomanie". Însetate de senzație și suspans, unele ziare occidentale de mare tiraj și-au deschis chiar o rubrică „Spionii sînt printre noi", unde se publică tot felul de date cu privire la această activitate. Bunăoară, revista franceză „Paris mach", din mai 1979, publică următoarele : „Am plonjat în adîncurile oculte ale spionajului. 21 de secretare ale unor lideri militari și politici s-au metamorfozat în spioane, folosind timp de ani aparatul de fotocopiat pentru a filma documente confidențiale, rapoarte, statute, procese-verbale. Ele nu sînt decît o conductă care transportă spre adversar tone de date confidențiale, deci să ne ferim de spioni".

6. Împotriva țărilor socialiste acționează nu numai serviciile de spionaj „tradiționale" ca C.I.A., serviciile de spionaj engleze, franceze, vest-germane, ci și altele ca cele din Orientul Mijlociu, Îndepărtat, țările Americii Latine etc. Din cazuistica existentă, rezultă că în zilele noastre oficinele de spionaj „tradiționale" folosesc diverse persoane din lumea a III-a, pe care le atrag la culegerea de informații.

7. În acțiunile întreprinse împotriva patriei noastre se manifestă tendințe de cooperare, schimburi reciproce de informații între diferite oficine secrete. În acest sens, din datele existente rezultă că, diferite oficine secrete, pe baza unor înțelegeri prealabile, efectuează în comun studii despre „dinamica" politico-militară și geografică a României, despre modul de organizare și funcționare a instituțiilor de stat, a Ministerului de Interne, trăgînd concluzii cu privire la evoluții, stadii, preocupări viitoare.

Serviciile secrete vest-germane au elaborat un sistem de conlucrare cu alte organe străine, orientîndu-se împotriva

țărilor socialiste, a patriei noastre după „principiul" : contact strîns cu aliații (C.I.A.-american, S.D.E.C.E.-francez, M. 105-englez) și moderat cu „serviciile prietene" (partenerii N.A.T.O.). De asemenea, un model tipic de conlucrare există între serviciile de spionaj din cadrul organismelor integrate ale blocului nord-atlantic, care își pun ca probleme prioritare efectuarea unor studii privind capacitatea de apărare a țărilor socialiste.

Din cele expuse rezultă limpede că, în prezent, în ce privește activitatea de spionaj împotriva R. S. România, avem de-a face cu fenomene complexe, cu totul noi, că în acest domeniu nu-i vorba numai de o anume penetrație, ci de o activitate intensă, abilă, dusă pe mai multe planuri. Cu alte cuvinte, este vorba de o etapă nouă în ce privește obiectivele urmărite de serviciile de spionaj, în care se îmbină culegerea de informații cu activitatea de diversiune ideologică și propagandă dușmănoasă. În același timp, dat fiind faptul că în sistemul de relații internaționale s-au produs mutații profunde, s-au realizat transformări de esență, acestea își vor pune, desigur, amprenta și asupra activității de spionaj desfășurate împotriva țării noastre.

Atît factorii interni cît și cei externi reclamă cu toată seriozitatea trecerea la o nouă calitate în ce privește creșterea spiritului de vigilență. În acest sens, trebuie pornit de la teza subliniată de tovarășul Nicolae Ceaușescu privind trecerea de la faza de acumulări cantitative la o fază nouă, aceea a luptei pentru o nouă calitate.

Trecerea la o nouă calitate în ce privește spiritul de vigilență impune conjugarea eforturilor pentru realizarea unui sistem de acțiuni calitative în toate domeniile muncii, cu obiective precise, desfășurate riguros și în timp, avînd în vedere îndeosebi pregătirea și perfecționarea cadrelor, cunoașterea, prevenirea și anihilarea acțiunilor serviciilor de spionaj, indiferent sub ce formă se manifestă, autoapărarea cadrelor, formarea de baraje ofensive în mediul unităților care să înlăture orice posibilitate a elementelor dușmănoase de a acționa. În această direcție trebuie să se aibă în vedere descifrarea atentă și cunoașterea detaliată a obiectivelor urmărite de către oficinele secrete, tactica folosită de fiecare într-o etapă dată, a corelațiilor dintre aceste obiective, a modalităților prin care se îmbină culegerea de informații cu activitatea de diversiune ideologică și propagandă dușmănoasă, cu încercarea de subminare a intereselor politice, economice și militare sau de altă natură ale poporului român.

IV. Unele aspecte din activitatea desfășurată în Ministerul de Interne pentru ridicarea pe o nouă treaptă, calitativ-superioară, a spiritului de vigilență și combativitate revoluționară

Transpunerea în viață a istoricelor hotărîri ale Congresului al XII-lea al P.C.R., a indicațiilor, orientărilor și ordinelor date de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al P.C.R., Comandantul Suprem al Forțelor Armate ale R. S. România, cu numeroase prilejuri, în ce privește apărarea valorilor fundamentale ale socialismului, reclamă imperios trecerea de la acumulări cantitative la lupta pentru o nouă calitate superioară, în vederea dezvoltării spiritului de vigilență și combativitate. Cadrele Ministerului de Interne luptă pentru o nouă calitate în domeniul vigilenței, în activitatea de apărare a securității statului care presupune un sistem de măsuri ferme, convergente, integratoare și de esență revoluționară ce trebuie să cuprindă toate sferele de muncă ale cadrelor, începînd cu acțiuni de securitate și gardă, de apărare și autoapărare și terminînd cu ample acțiuni politico-educative menite să ducă la realizarea conștientizării tuturor proceselor, actelor ce concură la apărarea secretului de stat, la vigilență, conspirativitate și compartimentare a muncii.

În veghea-i necurmată pentru întărirea capacității de apărare a patriei, tovarășul Nicolae Ceaușescu atrăgea atenția că noua calitate în activitatea organelor militare trebuie să-și

găsească expresia în perfecționarea laturilor vitale ale muncii acestora, cerînd ca noua calitate să se materializeze într-o înaltă pregătire de luptă, în creșterea capacității unităților de a face față în orice împrejurări sarcinilor încredințate, în întărirea disciplinei și ordinii, într-o bună pregătire politico-educativă.

Întemeindu-se pe o examinare riguroasă a acumulărilor cantitative din Ministerul de Interne, obiectivul înfăptuirii noii calități privind vigilența și combativitatea este pe deplin realizabil, el exprimînd încrederea P.C.R., personal a tovarășului Nicolae Ceaușescu în capacitatea creatoare, spiritul combativ, fermitatea revoluționară și dăruirea în muncă a tuturor cadrelor noastre. Iată de ce comandanții de unități, organele și organizațiile de partid văd în această teză un autentic și vast program de acțiune care să ducă la ridicarea vigilenței și combativității la nivelul cerințelor.

Ridicarea calității în munca organelor din Ministerul de Interne are la bază și faptul că dispune de un valoros potențial uman, cadre competente, cu un larg orizont profesional, științific, cu o bogată experiență organizatorică și de conducere. Sînt în acest sens generatoare de optimism și de înaltă responsabilitate aprecierile comandantului nostru suprem privind faptul că Ministerul de Interne, Forțele Armate dispun de cadre cu înalte calități, cu o bună pregătire, cu solide cunoștințe militare și politice, atașați trup și suflet intereselor poporului român, hotărîți să-și îndeplinească cu cinste îndatorirea de a apăra cuceririle revoluționare ale maselor.

Toate aceste premise și acumulări în ce privește creșterea spiritului de vigilență se pot transforma într-o calitate nouă, nu de la sine, ci prin mari eforturi convergente, motivate profund și deliberat orientate. În acest sens, mai presus de toate, se impune ca atît comandanții cît și organele și organizațiile de partid să se călăuzească statornic după indicația tovarășului Nicolae Ceaușescu, potrivit căreia o nouă calitate presupune un om nou, cu un orizont larg și o temeinică pregătire profesională și politică, în măsură să sesizeze la timp tot ceea ce nu corespunde relațiilor și necesită a fi înlăturat, tot ceea ce este nou și merită a fi stimulat și promovat.

Desigur, aici un rol deosebit îl au comandanții, șefii compartimentelor de lucru care, în procesul instructiv-educativ, trebuie să pună un accent tot mai mare pe creșterea capacității, experienței și discernămîntului fiecărui cadru de a face, în orice împrejurări, față sarcinilor de mare răspundere ce-i

sînt încredințate. Un rol deosebit îl au măsurile de creștere și educare a cadrelor, bazate pe acțiuni ferme privind perfecționarea organizării și conducerii tuturor activităților destinate întăririi spiritului de vigilență și combativității revoluționare.

Trebuie avute în vedere, în primul rînd, elaborarea și folosirea unor principii și procedee moderne de muncă, delimitarea precisă a obiectivelor ce urmează a fi realizate în raport cu cerințele situației operative și, totodată, promovarea la toate cadrele a unei gîndiri analitice, de prospecție, care să le confere posibilități certe de a discerne, în contextul unor conglomerate de fapte de toate nuanțele, care din ele alternează între atitudini ostile nete, mascate sub idei insalubre, cu aspecte ale neînțelegerii politicii partidului și statului nostru și apar sub forma unor nemulțumiri etc.

Desigur, este deosebit de important, ca în fiecare etapă revoluționară, să se poată distinge, în iureșul acțiunilor de prefacere sociale, cum se manifestă concepțiile, ideile, comportamentele subtile, dar cu tentă vădit ostilă, precum și cele care exprimă doar unele atitudini de nemulțumire și, deci, nu pot fi categorisite ca evenimente dușmănoase, dar care nu trebuie să lase societatea indiferentă. Aceasta din cauză că, nu odată, astfel de manifestări au constituit „probleme", elementele respective pendulînd între o poziție relativă de nemulțumire și cea vădit ostilă. Aici intervine discernămîntul politic și experiența de viață, de luptă revoluționară, a celor puși să analizeze astfel de fapte, capacitatea lor de a pătrunde în mobilurile unor fapte, pentru a desprinde dacă este vorba de o tendință contrarevoluționară sau doar de aspecte de nemulțumire.

De un real folos este îmbunătățirea sistemului, conținutului și formelor activității de pregătire a cadrelor, pe baza unei concepții de muncă ferme, combative, în sensul de a acționa întotdeauna pornind de la necesitatea cunoașterii detaliate, în funcție de noua etapă dată, a obiectivelor urmărite de către oficinele secrete care, în prezent, îmbină culegerea de informații cu activitatea de diversiune ideologică și propagandă dușmănoasă, folosind metode și mijloace de subminare subtile.

Referindu-ne la concepția de muncă, considerăm a fi de o reală utilitate înțelegerea unei noțiuni care exprimă excelent necesitatea socială, și anume pregătirea de luptă.

Fără a problematiza prea mult, în jurul acestei noțiuni,

ea are pentru toate cadrele Ministerului de Interne o deosebită importanță teoretică și practică. Prin pregătire de luptă, în sensul sarcinilor ce se pun astăzi în fața cadrelor din Ministerul de Interne, avînd în vedere faptul că ne aflăm permanent pe „frontul nevăzut", că sîntem în contact cu dușmanul ale cărui forme, metode și mijloace se modifică neîncetat, înțelegem realizarea la cadrele noastre a unor temeinice cunoștințe profesionale, politice și ideologice, atitudini, însușiri și deprinderi care să le facă apte ca în orice moment să știe să acționeze cu toată fermitatea pentru a cunoaște, anihila și preveni orice acțiuni ostile.

Desfășurată după o concepție unitară, pregătirea de luptă a cadrelor trebuie să ducă nu la realizarea unei performanțe individuale, ca în „lupta corp la corp", ci la aceea că întreaga masă a militarilor să acționeze în așa fel încît să crească capacitatea combativă a unităților, tuturor formațiunilor militare, a întregului aparat al Ministerului de Interne. Or, astfel de acțiuni nu pot fi realizate decît printr-o instruire riguros organizată și temeinic desfășurată, ținînd seama de precizarea comandantului suprem, referitoare la faptul că în actualele împrejurări, pregătirea de luptă trebuie înțeleasă tot ca o misiune de luptă.

Plecînd de la nevoia valorificării energiei, experienței și capacității existente în unitățile noastre, comandantul suprem cere să se acționeze mai hotărît, pentru îmbogățirea conținutului și creșterea valențelor formative ale întregului proces de instruire și educare a cadrelor, pentru înlăturarea a tot ce-i depășit, greoi și ineficient, pentru a deschide drum larg noului, inițiativelor utile, nevoii de a face totul pentru apărarea securității statului.

Una din condițiile de bază ale pregătirii de luptă, ce trebuie să o aibă în vedere comandanții de toate treptele, este cunoașterea „inamicului", a scopurilor, metodelor și mijloacelor folosite de către acesta, a căilor de penetrare în activitatea strict internă a Ministerului de Interne.

În această privință, trebuie avut în vedere, în primul rînd faptul că „apetitul" de informații care privește orice activitate din Ministerul de Interne determină inițierea, organizarea și desfășurarea unei vaste game de acțiuni îndreptate împotriva cadrelor noastre, acestui scop fiindu-i aservite mijloace ultramoderne, micro-tehnică de înregistrare de la distanță, cadre temeinic instruite, psihologi, oameni de cultură, știință și artă.

În acest scop, sînt folosite mari sume de bani, combinații și jocuri operative, greu de descifrat, se folosește traficul de influență, se apelează la forme și metode subtile, de înalt rafinament și forță de penetrare.

Folosind cele mai diverse forme, procedee, mijloace, cadrele și agenții serviciilor de spionaj străin caută să cunoască tot felul de date despre activitatea Ministerului de Interne, urmărind să realizeze pînă la detaliu : sarcinile de bază ale fiecărui obiectiv militar, care sînt cadrele de conducere și competența acestora, pregătirea lor de luptă și politică, posibilitățile lor fizice, rezistența la efort ; atitudinea și comportamentul în societate ; „gestiunile" de date ; unde sînt concentrate, cine și cum asigură paza acestora ; posibilități de infiltrare la ele, modul cum se asigură securitatea unităților ; strategia și tactica folosită de cadrele Ministerului de Interne, metodele de lucru, cooperarea cu alte organe în vederea rezolvării sarcinilor care li se încredințează etc.

De exemplu, în anul 1978, cu prilejul prinderii spionului „Father", doctor în psihologie, venit în țara noastră sub acoperirea de secretar tehnic al unei comisii mixte de studii și prospecțiuni hidrografice, printre alte materiale și înscrisuri descoperite la biroul acestuia se afla și o notă cifrată care cuprindea sarcinile sale de bază privind culegerea de informații din Ministerul de Interne. Spicuim cîteva probleme mai deosebite :

— identificarea cadrelor din aparatul operativ al ministerului și obținerea de date cît mai amănunțite despre ele și membrii familiilor lor ;

— efectuarea de studii, contactări, relații și permanentizarea acestor legături ;

— selecționarea celor cu posibilități de a se deplasa în străinătate ;

— dacă în adunări de partid se discută și probleme profesionale, la ce nivel se organizează astfel de ședințe și cine participă ;

— moralul efectivelor și pregătirea lor militară ;

— dacă în cadrul unei unități se poate circula între diferite servicii, birouri, compartimente de muncă, principiul de luare a legăturii telefonice cu aceste unități din oraș și dacă rudele, prietenii cunosc și au permisiunea de a vorbi la telefon cu personalul Ministerului de Interne ;

— sistemele de încălzire, de iluminat, dispunerea cazanelor, a tablourilor de comandă, cum se poate ajunge la ele,

personalul care servește în aceste obiective și cine mai are acces la ele ;

— planurile de mobilizare și cele în cazuri deosebite, conținutul lor, variantele, parolele, cine are acces la ele, unde și cum se păstrează ;

— bufetele și punctele alimentare din interiorul unităților, cine servește, orele de masă, cum se poate ajunge în aceste locuri ;

— regimul de transport al documentelor secrete între unități, traseele folosite, mijloacele de transport, personalul care efectuează această muncă, unde și cum se face preluarea corespondenței secrete ;

— termenii uzuali folosiți în cadrul unităților din Ministerul de Interne ;

— direcțiile de activitate ale unităților, în general, sarcinile și misiunile de luptă ;

— cauzele reale pentru care s-au efectuat anumite reorganizări în minister, persoanele care au fost afectate, cadrele promovate, trecerile în rezervă (interesează situația cît mai concretă a fiecărui fost ofițer sau subofițer activ, atît sub aspectul material, cît și moral) ;

— capacitatea de decizie a cadrelor active, studii, experiență în muncă, preocupări extraprofesionale, stilul și atmosfera de muncă, cum sînt apreciate de șefii ierarhici, simpatii și animozități, relațiile din afara serviciului, trăsături de caracter, calități moral-politice ;

— sistemul de pază și securitate al unităților ;

— depistarea bazei de lucru a organelor de securitate, persoanele care sînt urmărite prin forme și metode speciale ;

— unde se află depozitate arhivele operative ale Ministerului de Interne.

Activitatea oficinelor de spionaj și diversiune, de incitare la dezordine și propagandă ostilă țării noastre, preocuparea lor de a găsi în România elemente de sprijin este o realitate. Aceasta trebuie să constituie pentru fiecare lucrător din Ministerul de Interne, pentru fiecare cetățean cinstit al țării, motive de ascuțire a spiritului de vigilență, pentru a depista, anihila și preveni orice uneltiri puse la cale împotriva cuceririlor revoluționare ale poporului nostru.

În prezent se manifestă, ca o tendință a cercurilor reacționare din străinătate, a agenturilor lor de spionaj și diversiune, încercarea acestora de a organiza în țara noastră așa-zise „micronuclee dizidente", instruite să-și desfășoare activitatea antisocială folosind cele mai neașteptate și subtile forme, ca :

— cenacluri (literare, muzicale etc.), unde se propagă idei naționalist-iredentiste ;

— grupuri protestatare ai căror membri se erijează în apărători ai „drepturilor fundamentale ale omului", vizînd posibilitatea de a pleca definitiv în străinătate a unor cetățeni români ;

— redactarea unor anonime, pe adresa diferitelor organe de stat, în care se proferează injurii și amenințări ;

— adunări, organizate sub paravanul unor serbări familiale, colegiale etc., în care se colportează tot felul de zvonuri tendențioase la adresa autorității de stat ;

— ascultarea și comentarea, în grup, a posturilor de radio străine („Europa liberă", „Vocea Americii", „Libertatea" etc.), ale căror programe sînt axate exclusiv pe ponegrirea realităților din patria noastră ;

— amenințări cu greva foamei, cu automutilări etc.

Pentru culegerea unor astfel de informații, cadrele și agentura oficinelor străine folosesc o infinitate de metode și mijloace. Cunoașterea acestora de către fiecare cadru militar, prelucrarea lor cu orice ocazie, ajută la formarea unor deprinderi care să-i orienteze, să cunoască la timp și în bune condiții a măsurilor ce trebuie luate pentru autoapărare, prevenire și demascare.

O susținută activitate pe această linie desfășoară diplomații și îndeosebi atașații militari, care, pe baza unor planuri bine concepute, cooperînd intens, folosindu-se de prezența în țară a unor specialiști, comercianți, studenți etc., desfășoară o intensă muncă informativă. De menționat că, în prezent, pentru a putea pătrunde în zonele de interes ei își perfecționează continuu formele, metodele și mijloacele, fac în mod sistematic schimb de informații etc.

Pentru a pătrunde în intimitatea unor cadre din Ministerul de Interne, adeseori se folosesc de membrii de familie ai acestora. Astfel, Raluca, fiica unui cadru din Ministerul de Interne (F.L.), a intrat în legătură cu un diplomat străin. Vînzătoare la un magazin „Shop", în discuțiile apropiate avute cu diplomatul, care a încercat s-o cucerească, tînăra i-a confiat o seamă de amănunte în legătură cu tatăl ei și munca pe care o desfășoară el în cadrul Ministerului de Interne. Atrăgîndu-i-se atenția în legătură cu această problemă, Raluca i-a relatat a doua zi străinului „tot necazul", cerîndu-i să nu se

mai întîlnească acolo, ci în altă parte, fixînd ca loc de întîlnire un restaurant mai periferic. Dar măsurile luate ulterior au dus la întreruperea legăturilor cu diplomatul.

Dat fiind caracterul tot mai accentuat al relațiilor economice, datorită schimbului de valori în cadrul circuitului mondial, țara noastră este vizitată de mulți specialiști, comercianți. Printre aceștia oficinele secrete strecoară și cadre sau agenți ai serviciilor de spionaj, care caută să afle date în legătură cu activitatea Ministerului de Interne. Desigur că în această direcție ei pot să profite de relațiile ce și le fac în mediul unde lucrează și să caute să intre în legătură folosind, uneori, combinații cu membrii de familie sau chiar cu cadre din Ministerul de Interne. Atitudinea profund patriotică a cadrelor noastre a dus la prevenirea și demascarea unor astfel de încercări ostile. Iată un exemplu grăitor în această privință.

Cetățeanul italian M. Leonardo, de profesie comerciant, care vizita țara noastră, în mod frecvent, printr-o cunoștință, a intrat în relații cu un cadru al Ministerului de Interne. La început era mai rezervat, dar la următoarea revenire în România, Leonardo s-a arătat dintr-o dată dispus să-l ajute pe ofițer în vederea procurării unor materiale de care avea nevoie fiul său pentru a se pregăti la facultate. Lucrurile au evoluat încet, străinul lăsînd o ușoară impresie că ar putea chiar spori ajutorul său, în anumite împrejurări. În tot acest timp, însă, „Leonardo" a efectuat un studiu amănunțit asupra cadrului nostru. Dar acestuia din urmă nu i-a fost greu să sesizeze că străinul pune întrebări cu substrat, se interesează de anumite persoane din diverse sectoare. Ulterior, străinul i-a oferit medicamente pentru un frate al cadrului nostru care suferea de paradentoză. Apoi, progresiv a început să facă „avansuri", promițind că poate oferi la prețuri moderate bijuterii din aur filigranat, haină de piele, radiocasetofon „Aciko", un aparat de fotografiat și chiar o combină muzicală etc.

În urma măsurilor luate s-a stabilit că Leonardo căuta să intre în relații apropiate cu ofițerul pentru că avea sarcină să efectueze „studii" asupra unor cadre din Ministerul de Interne, dar această sarcină el nu a putut să și-o mai îndeplinească.

În același scop, se folosesc, de asemenea, specialiști în diferite domenii. Iată un caz. Căutat la domiciliu de Bert Kalon, de origine austriacă, într-o seară, un cadru militar, politicos, cu amabilitate a spus pe șleau fostului prieten și coleg de

facultate care și-a justificat vizita cuprins de un „nestins dor de prieteni" că socotește faptul inoportun. Nu s-a lăsat convins nici de ținuta elegantă a străinului, nici de modul în care acesta a încercat să-l înduplece să petreacă o seară „la șosea". A doua zi, așa cum este corect, a adus la cunoștința comandantului situația. După verificările de rigoare s-a stabilit că Bert Kalon, sociolog, venit în țară cu autorizație să studieze problema soldaților austrieci morți pe teritoriul țării, era de fapt cadru al unei oficine secrete venit sub această acoperire.

În legătură cu activitatea serviciilor de spionaj străine, trebuie avut în vedere și faptul că acestea folosesc în mod curent și metoda inducerii în eroare asupra scopului urmărit, a deturnării intenției declarate în mod oficial, a escamotării adevăratului scop propus. Astfel, un director general adjunct al unei instituții centrale a primit în audiență un ziarist străin care în realitate era specialist în spionajul economic. La solicitarea „ziaristului", funcționarul superior a răspuns cuminte și detaliat la 57 de întrebări privind activitatea specifică a instituției, multe din ele vizînd măgulirea orgoliosului director.

În prezent oficinele secrete folosesc în activitatea ostilă împotriva Ministerului de Interne foste cadre militare române rămase în străinătate. Cazurile „Scorpionul", „Blondul", „Trubadurul" și „Fleandră" sînt semnificative în acest sens. Toți aceștia, în momentul cînd sosesc în țară, caută cu insistență să închege relații apropiate cu foștii colegi de muncă. În astfel de situații, aceștia se interesează ce mai e nou pe la fostul lor loc de muncă, cine a mai venit și cine a mai plecat; ce schimbări s-au petrecut în activitatea și viața ofițerilor cunoscuți anterior. De pildă, „Blondul", într-o perioadă de patru ani de zile (1974—1979) a vizitat România de 12 ori. De fiecare dată a contactat cadre active și de rezervă, reușind să exploateze naivitatea unora, credulitatea altora și pălăvrăgeala tuturor.

Nu rare ori, agenții serviciilor de spionaj folosesc în acțiunile lor, arma corupției, a cărei eficacitate a fost probată în atîtea și-atîtea rînduri în istoria „treburile murdare" a umanității. Plecînd de la principiul că, inițial, toți oamenii sînt „mai mult sau mai puțin onești", spionii realizează adevărate tururi de forță și rafinament în acțiunile lor de corupere a celor vizați de ei și studiați cu meticulozitate vreme îndelungată. De regulă aceste acțiuni încep pe nesimțite, în

modul cel mai nevinovat cu putință. Astfel, în practică apar situații de felul celor ce urmează :

— o dactilografă este rugată să execute anumite lucrări la domiciliu, în timpul ei liber, dîndu-i-se în schimb o recompensă substanțială pentru muncă suplimentară și amabilitate ;

— un șef de cabinet al unui conducător de instituție, care participă la o serie de activități protocolare cu diferiți cetățeni străini, poate primi un cadou atrăgător sau poate fi invitat la o masă ori o recepție la reședința străinului, unde acesta are posibilitatea de a-și manifesta recunoștința pentru modul în care șeful de cabinet i-a rezolvat operativ anumite probleme legale ;

— telefonistei i se poate trimite o mică atenție pentru rapiditatea cu care a dat legătura ;

— un meseriaș, tehnician, inginer pot primi în dar, de la persoane interesate, un aparat minuscul (de exemplu, un minicalculator) de mare folos în specialitatea sa și care îi ușurează munca.

Asemenea atenții și „inocente" cadouri obligă pe cei care le-au primit. În orice moment se pot aștepta la contraservicii. Iar spionii versați știu să exploateze cu tact și abilitate astfel de relații, în vederea atingerii scopurilor ce le urmăresc.

Contractarea unor căsătorii cu fii sau fiice ale unor cadre din Ministerul de Interne constituie o altă cale folosită de agenții serviciilor de spionaj, atît pentru culegerea de informații, cît și pentru compromiterea cadrelor noastre. De regulă, acești amatori de căsătorii, aflați în solda unor interese tenebroase, se prezintă naivilor într-o manieră ce frizează obrăznicia, afișîndu-se ca proprietari ai unor fabuloase averi în străinătate, acționari bogați, oameni influenți, făcînd acest lucru pentru a impresiona, pentru a determina sporirea interesului celor vizați față de ei.

În cadrul acestor relații asemenea persoane se interesează insistent, în cadrul conversațiilor cu tinerii sau tinerele respective, de aspecte aparent nevinovate, dar care în realitate sînt date ce nu trebuie divulgate : ce este tăticul, cu ce se ocupă, unde lucrează, ce leafă are, cu cine muncește, ce program are, cine-i sînt șefii, colegii și cîte altele.

Desigur, în momentul cînd se stabilește, în principiu, viitoarea căsătorie, între cei doi tineri dispar orice taine, elemente de neîncredere, confidențe, fiica sau fiul cadrului nostru descriind cu lux de amănunte tot ce știe în legătură cu activitatea părinților, a rudelor, a prietenilor de familie, deve-

nind astfel un valoros și necostisitor canal de scurgere a unor informații din Ministerul de Interne.

Așa s-au petrecut lucrurile în cazul „Sofica". Fiică a unui cadru din Ministerul de Interne, „Sofica", de profesie învățătoare, cunoscîndu-l printr-o relație pe tînărul Jean Truber, care se dădea drept ziarist, uitînd de toate, s-a lăsat sedusă, relatînd acestui individ tot ce știa în legătură cu activitatea părinților săi. În realitate, proaspătul și înfocatul logodnic era căsătorit în străinătate, avea doi copii și era agentul unui serviciu de spionaj. Cînd organele de securitate au discutat cu tînăra, atrăgîndu-i atenția că pentru faptele amintite ar putea suferi rigorile legii, „Sofica" a simulat cîteva scene de criză sufletească și a amenințat că se va sinucide dacă nu va fi lăsată să se căsătorească cu „alesul inimii". Pînă la urmă a trebuit, totuși, să se trezească la realitate, dar cu ce preț ? Tatăl ei, preferase deja să treacă în rezervă, decît să distrugă „fericirea fetei", dovedind o atitudine greu de explicat. „Sofica" însăși și-a părăsit școala unde lucra ca învățătoare, sperînd la mariajul mult visat. Cît despre Jean Truber, simțind despre ce-i vorba, realizîndu-și în fapt obiectivul propus — culegerea de informații și compromiterea ofițerului — și-a luat tălpășița numaidecît în țara lui, preferînd să nu fie condus la gară.

Un rol deosebit de important în cadrul pregătirii de luptă îl deține creșterea continuă a cunoștințelor de specialitate și politico-ideologice. În lumina exigențelor rezultate din documentele Congresului al XII-lea al partidului, desfășurarea unei activități sistematice și perseverente pentru ridicarea nivelului politico-ideologic, profesional și cultural al tuturor cadrelor, asigură educarea lor în spiritul combativității, vigilenței și fermității, slujirii intereselor poporului cu dăruire și devotament. Trebuie să se înțeleagă faptul că simpla dorință de a contribui la perfecționarea activității nu garantează prin ea însăși dezvoltarea vigilenței și combativității revoluționare. Nivelul de pregătire politico-ideologică, profesională și militară, dobîndirea unor trăsături, deprinderi, orizontul cultural al fiecăruia, autocontrolul, spiritul de detecție, competența, experiența, formarea unei optici juste, corespunzătoare, despre valori, toate acestea sînt condiții care influențează direct capacitatea de a fi vigilent și combativ, de a contribui într-o măsură cît mai mare la apărarea valorilor fundamentale ale societății noastre socialiste.

Pe baza dispozițiunilor privind pregătirea politico-ideologică și profesională, a indicațiilor și sarcinilor formulate de Consiliul politic al Ministerului de Interne, comandanții, organele de partid și ale U.T.C., toți comuniștii acționează tot mai ferm ca învățămîntul profesional, aplicațiile și exercițiile practice să se desfășoare la nivelul cerințelor actuale, în așa fel încît să se asigure neîntrerupt ridicarea gradului de calificare profesională, formarea și dezvoltarea calităților și aptitudinilor necesare pentru a acționa, în orice condiții, în mod combativ, ofensiv și ferm în îndeplinirea sarcinilor și misiunilor ce le revin ca activiști de partid aflați în prima linie a luptei împotriva infracționismului, pentru apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului nostru.

Ridicarea calității învățămîntului politico-ideologic, asigurarea legăturii lui tot mai organice cu sarcinile și misiunile ce revin Ministerului de Interne, constituie o altă cale, deosebit de importantă, pentru dezvoltarea în rîndurile cadrelor a combativității, fermității și vigilenței revoluționare. Pentru a depăși stadiul primar al observației, simpla înregistrare a unui fenomen sau altul, pentru a pătrunde mai profund în miezul problemelor, în esența evenimentelor și a identifica relațiile cauzale, se cere capacitate de analiză, discernămînt, luciditate și principialitate, potență intelectuală și probitate profesională, calități care se formează și se dezvoltă treptat în cadrul procesului de educație comunistă. Activitatea de pregătire politico-ideologică, întreaga muncă educativă sînt chemate să ajute concret la înțelegerea justă și interpretarea corectă, de către cadrele Ministerului de Interne a faptelor de viață, a fenomenelor sociale, în spiritul politicii partidului și statului nostru, să desprindă din documentele de partid și de stat concluzii și învățăminte pentru activitatea practică și să lupte pentru înfăptuirea lor acolo unde își desfășoară munca. Învățămîntul de partid are menirea nu numai de a contribui la îmbogățirea fondului teoretic de cunoștințe al cadrelor noastre, ci și de a le forma și dezvolta convingeri comuniste.

Activitatea comandanților, a organelor și organizațiilor de partid, pentru realizarea la cadrele Ministerului de Interne a unui profil moral-politic potrivit cerințelor eticii noastre socialiste, este o altă cerință care contribuie le sporirea spiritului de vigilență și combativitate revoluționară.

Profilul moral-politic înaintat ajută cadrele Ministerului de Interne ca în toate împrejurările să aibă o comportare ireproșabilă, să evite tot ce ar putea leza demnitatea și

onoarea de om, de militar, să aplice neabătut principiile justiției, legile țării, să apere, chiar cu prețul vieții, drepturile fundamentale ale cetățenilor. Astăzi, în baza muncii desfășurate de către partidul nostru, cadrele Ministerului de Interne, zi și noapte la post, își fac cu prisosință datoria, muncind cu spirit de abnegație pentru îndeplinirea misiunilor încredințate. În puterea arșiței sau în asprimea gerului, ștergînd adesea pragul dintre diurn și nocturn, animați de flacăra vie a responsabilității, ele își fac cu devotament datoria față de patrie, partid și popor. Muncind cu competență profesională, pe baza unei concepții clare, științifice, însușirii temeinice a cunoștințelor de specialitate, politico-ideologice, luptînd necontenit, pentru dreptate, pentru adevăr, pentru triumful ideilor socialismului, dușmani neîmpăcați ai minciunii, ipocriziei, prezentării deformate a realității, adversari ai trivalității, carierismului, concepțiilor mic-burgheze, cadrele Ministerului de Interne dau sens noțiunii de eroism cotidian, de spirit revoluționar, combativ și hotărît.

Dacă asemenea profiluri moral-politice oferă baze trainice vigilenței și combativității revoluționare, conspirativității și compartimentării muncii, mai sînt încă în comportamentul unor cadre și trăsături care oferă teren propice delăsării, rutinei, superficialității. Astfel, sînt situații cînd unele cadre, mulțumite de situație, satisfăcute pe planul nevoilor de funcție sau loc de muncă, nu întotdeauna dovedesc ambiție și probitate profesională, se împacă cu inerția, cu fenomene de anchiloză intelectuală, nutrind o deosebită teamă față de nou, față de sentimentul răspunderii, fiind dirijate doar de reflexul propriei lor liniști sufletești. La astfel de oameni nu poate, desigur, exista acea stare permanentă de veghe, acel spirit ofensiv de care am vorbit anterior.

Cele mai periculoase sînt însă concepțiile mic-burgheze, spiritul de parvenire și căpătuială, mergînd pînă la încălcarea legilor. În această direcție trebuie avute în vedere indicațiile Congresului al XII-lea al P.C.R. cu privire la necesitatea sporirii combativității organelor și cadrelor Ministerului de Interne, chemate să-și îndeplinească cu răspundere sarcinile încredințate, să asigure ca nici o încălcare a legilor socialiste să nu rămînă nepedepsită.

Din păcate, există situații cînd unele cadre în loc să vegheze la respectarea legii, ele însele o încalcă în mod flagrant, săvîrșind astfel o dublă culpă. De pildă, articolul 13, al. 3 din Legea nr. 23/1971 precizează următoarele : „Se in-

terzice ca salariatul care deține informații, date ori documente ce constituie secrete de stat să stabilească relații cu străinii care nu au domiciliul în R. S. România dacă acestea afectează interesele statului român". În alineatul precedent se arată că „stabilirea relațiilor în interes de serviciu cu străinii... se poate face numai cu aprobarea prealabilă a conducătorului organizației socialiste. În cazul cînd cererea de aprobare prealabilă n-a fost posibilă, salariatul va informa în termen de 24 ore pe conducătorul organizației socialiste despre relațiile stabilite".

În baza cerințelor acestei legi, în ordinul ministrului de interne, care reglementează relațiile dintre personalul militar cu străinii, se arată următoarele : „personalul Ministerului de Interne este obligat să nu-și creeze relații de orice natură cu străinii fără aprobarea prealabilă a șefilor de unități..., iar în cazul că au intrat în relații cu străinii în afara cadrului oficial, fără a fi avut posibilitatea de a evita acest contact, ori a cere aprobarea, să raporteze în cel mai scurt timp comandantului unității".

Deși acest lucru este îndeobște cunoscut, sînt încă unii lucrători din Ministerul de Interne care încalcă cerințele legii, ale ordinului respectiv. În scopul realizării unor interese personale, îndeosebi în vederea procurării de obiecte, intră în relații cu diverși străini, încălcînd astfel cerințele normelor legale, ale ordinelor. În acest fel, în consens cu cei în cauză, cadrele respective organizează întîlniri în afara orașelor de reședință, participă la diverse petreceri, plimbări, vizite organizate de aceștia.

Semnificativ este cazul fostului maior S.I., dintr-o unitate din București, care a intrat în legătură cu străini aflați în relații cu diplomați și care-l vizitau la domiciliu. Atrăgîndu-i-se atenția, în loc să procedeze corect, i-a „instruit" pe străini cum să țină legătura cu el prin scrisori și cum să se întîlnească în alte locuri. Pentru asemenea încălcări grave a fost trecut în rezervă.

De menționat că unii militari, atunci cînd se ia măsura prevenirii, fiind atenționați, nu numai că nu regretă propriile fapte, nu le analizează prin filtrul propriei conștiințe, al răspunderii și înaltelor obligații ce le au, ci, intrigați că au fost descoperiți, fac totul pentru a conspira în continuare legăturile și, mai mult decît atît, prin diverse combinații „verifică" dacă sînt urmăriți.

Unii membri de familie ai unor cadre, visînd himere,

pleacă în străinătate, ca apoi să refuze înapoierea în țară. Bunăoară, în anul 1978, fiica unui ofițer din cadrul I. J. Bacău, împreună cu soțul, ambii medici, aflîndu-se ca turiști în Austria, au refuzat să se întoarcă în țară. Ulterior, procedînd degradant, fiica ofițerului, după ce a învățat „lecția" domnului Nöel Bernard, a acceptat să dea interviuri la postul de radio „Europa liberă".

Este cu totul reprobabil ca tocmai fii ai unor cadre ale Ministerului de Interne acceptă o asemenea cale de trubaduri ai hazardului, ai desmoșteniților. Este necesar ca astfel de intenții de evaziune să fie depistate încă din fașă și, procedînd cu atenție, cu răbdare, persoanele respective să fie determinate să renunțe.

Se manifestă la unele cadre din Ministerul de Interne atitudini de pălăvrăgeală, de încălcare a normelor de compartimentare și secretizare a muncii, atunci cînd se află în relații cu străini sau autontoni.

Confruntările, pe cît de complexe pe atît de actuale, între cadrele Ministerului de Interne și spionaj scot la iveală necesitatea că în orice ocazie trebuie evitată cu desăvîrșire transmiterea pe cale orală a unor date, informații asupra cărora se cere a fi păstrat cel mai desăvîrșit secret. Aceasta mai ales că problemele ce privesc securitatea statului au un regim deosebit de sever, divulgarea lor prezentînd un adevărat pericol pentru țară.

Sînt situații cînd unele cadre din Ministerul de Interne, în virtutea obișnuinței, ușurinței, neatenției, înclinației către spirit de bravadă, divulgă față de prieteni, de unii membri de familie sau alte persoane din anturajul lor, secretele profesionale, activitățile la care participă, misiunile etc., creindu-se astfel un real pericol în ce privește apărarea secretului de stat.

De exemplu, ofițerul M.C., dintr-o unitate centrală, a divulgat față de soție unele misiuni la care a participat, considerațiile sale în legătură cu organizarea și desfășurarea acestora. Aceasta, la rîndul ei, a discutat cu colegii de muncă despre activitatea soțului. S-a ajuns pînă acolo că unul din tovarășii de muncă ai soției ofițerului i-a atras în cîteva rînduri atenția să nu mai pălăvrăgească, impunîndu-i că, în calitatea pe care o avea, ar fi trebuit să fie exemplu de conduită, discreție și seriozitate.

Doi tineri ofițeri (M.G. și A.T.), care ieșiseră de la o adunare de partid, în cadrul căreia fuseseră criticați, au con-

tinuat discuțiile și în autobuz, făcînd referiri concrete la problemele de muncă, afirmații denigratoare la adresa șefilor „incapabili" să le prețuiască activitatea, la adresa unor colegi de serviciu care îi criticaseră etc. Nu au tăcut pînă în momentul cînd într-o stație s-a urcat în autobuz o persoană mai în vîrstă, care era de fapt tot un ofițer din Ministerul de Interne, îmbrăcat civil, ce le-a atras atenția cu promptitudine, reamintindu-le că „tăcerea e de aur".

Alteori, asemenea discuții se duc în localuri publice, unde, stropite cu alcool, devin foarte periculoase. Cazul a doi subofițeri de securitate (S.A. și V.N.), care lucrau într-un compartiment de tehnică operativă este semnificativ. Cei doi obișnuiau ca, în drum spre casă, locuind în același cartier, să se trateze cu „una mică", la un restaurant ce se afla în calea lor și unde erau bine cunoscuți. Aici, din vorbă în vorbă, s-au împrietenit cu o picoliță care îi servea cu băuturi și țigări fine. Aceasta se învîrtea mai tot timpul pe lîngă cei doi, ciulea urechea la discuțiile lor — de cele mai multe ori axate pe probleme strict profesionale — îi trăgea de limbă cu mult tact, ajutată fiind și de farmecul ei înnăscut. Ulterior, le-a rezervat o masă, de fiecare dată aceeași, unde îi copleșea cu „atențiile" ei, stîrnindu-le apetitul pentru pălăvrăgeală. S-a dovedit, mai tîrziu, că picolița era agenta unui spion („Mahler"), ce se afla în țara noastră sub acoperirea de diplomat și care o determinase chiar să introducă micro-tehnică de ascultare la masa celor doi subofițeri palavragii.

Aspecte de pălăvrăgeală se mai întîlnesc și în unele din familiile cadrelor noastre. Ofițerul sau subofițerul, venind acasă, le confiază pe larg celor din familie diferite probleme cu caracter strict intern, ca apoi, aceștia să le divulge diferitelor cunoștințe și prieteni.

Au fost și situații, destul de grave, desigur, cînd unele cadre din unitățile centrale și teritoriale au încălcat ordinele privind compartimentarea și secretizarea muncii, în sensul că au divulgat problemele la care lucrează, au discutat aluziv cu unii cetățeni ce se aflau în atenție, punîndu-i astfel în gardă. Totodată, sînt cazuri cînd unele cadre de rezervă au acces în sediile, încăperile unde lucrează cadrele noastre, luînd cunoștință de o serie de date. Mai mult, unora din ei li se confiază date cu privire la preocupările organelor noastre, la misiunile încredințate etc.

De asemenea, sînt frecvente situațiile cînd, în unități sau în afara lor, se fac tot felul de comentarii, se poartă discuții

pe cele mai diverse teme cu privire la mutări, promovări, retrogradări, se emit ipoteze cu privire la „viitorul" unor tovarăși etc. Din păcate, discuțiile purtate în ședințe, adunări, birouri, sînt reluate și în alte locuri, îndeosebi restaurante, desconspirîndu-se o serie de probleme deosebite. Lipsa de vigilență se manifestă și în convorbirile telefonice, unde apar date și nume în clar, acțiuni, misiuni, situații nominale, ordine, deși se cunoaște că, astăzi, posibilitățile de a fi interceptate sînt foarte mari.

De aceea, plecînd de la cerința regulamentară că păstrarea secretului este obligatorie pentru oricine, se impune ca față de pălăvrăgeală și limbuție, maladii deosebit de periculoase, să se procedeze cu toată severitatea, fiind necesar un proces de asanare, de întărire a ordinii, disciplinei. Acolo unde se află un astfel de personaj, ca cel descris admirabil de Plaut : „Un ins mai plin de fumuri / Mai fanfaron ca ăsta", să fie pus la punct.

Se mai mențin aspecte de neglijență și încălcare a normelor legale privind mînuirea și transportul documentelor secrete. Prin funcția lor socială, prin îndatoririle ce le revin ca organe ale administrației de stat, în conformitate cu hotărîrile de partid, cu legile țării, cadrele Ministerului de Interne au un rol deosebit în apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului. În acest sens, o deosebită importanță are activitatea desfășurată pentru apărarea propriilor secrete legate de tactica de lucru, de ampla problematică cu care se confruntă zi de zi, constituind și din acest punct de vedere exemple pentru restul cetățenilor patriei noastre.

Cu toate că s-au obținut rezultate foarte bune în munca cu documentele secrete, se mai mențin totuși unele stări, situații, împrejurări care favorizează indisciplina și dezordinea în păstrarea, mînuirea și transportul documentelor secrete, creîndu-se, în acest fel, veritabile breșe pe unde se pot scurge în exterior date și informații cu caracter secret. De pildă, în anul 1979, în curtea unui inspectorat județean al Ministerului de Interne s-a găsit, într-o ladă de gunoi, un exemplar din raportul-bilanț al activității unui compartiment operativ, document avînd caracterul strict secret, care, deși era rupt, a putut fi reconstituit cu ușurință. De asemenea, ofițerul P.I. a pierdut, într-o clasă de liceu, un raport cu propunerea de instruire a unui informator. Documentul a fost găsit de elevi și predat organelor de miliție. Un alt ofițer (M.N.) a dus acasă întreg programul lunar de activități informativ-operative etc.

Fără îndoială, astfel de cazuri sînt de excepție în peisajul moral al cadrelor care lucrează în Ministerul de Interne. Pentru înlăturarea unor astfel de neajunsuri se impune intensificarea muncii de educație a întregului personal în spiritul vigilenței și combativității revoluționare, folosindu-se în acest scop toate mijloacele muncii politico-educative de masă, de la propaganda prin conferințe, informarea politică lunară, presa de armă, buletinele interne, pînă la propaganda vizuală și activitatea de popularizare a legilor. Organele de partid, împreună cu comandanții, au datoria să folosească cu pricepere și măiestrie toate formele și mijloacele, pentru a dezvolta conștiința socialistă, sentimentul responsabilității profesionale, combativitatea și fermitatea față de orice fenomen negativ care ar aduce atingere valorilor fundamentale ale societății noastre. În acest sens, întreaga activitate politico-educativă trebuie să fie strîns legată de preocupările esențiale ale colectivelor de muncă, să contribuie la compartimentarea și secretizarea acțiunilor, la executarea în cele mai bune condiții a ordinelor și misiunilor încredințate, la întărirea ordinii și disciplinei, la dezvoltarea spiritului combativ, a fermității și vigilenței revoluționare.

Combaterea energică a oricăror manifestări de pălăvrăgeală, de infatuare, de ușurință în alegerea anturajelor, de neglijență în manipularea și păstrarea documentelor secrete, crearea unui climat favorabil fermității și exigenței, sînt îndatoriri ale fiecărei organizații de partid, ale fiecărui comunist.

În această privință, trebuie să se axeze mai mult eforturile muncii politico-educative pe conștientizarea și disciplinizarea cadrelor, cultivarea unor aptitudini, trăsături care să le ajute să aibă în orice moment o conduită responsabilă, începînd de la scurta convorbire telefonică și terminînd cu participarea la acțiuni de amploare, aplicații, misiuni etc. Din acest punct de vedere trebuie făcut mai mult și pe linia agitației vizuale, pe diverse elemente de avertizare, ca de exemplu : Ai încuiat fișetul ? Ai controlat ușa ? Ai verificat sigiliul ? etc. Deși la prima vedere par banale astfel de avertismente („șoferești"), acestea își aduc o contribuție reală la atenționarea cadrelor militare.

Dat fiind sporul de risc, atunci cînd este vorba de familiile cadrelor, în sensul că, așa cum rezultă din cazuistică, sînt mai penetrabile, trebuie intensificată munca de educație cu

ele. În acest sens, este imperios necesar ca fiecare cadru militar să persevereze în a cunoaște anturajul membrilor familiei, a-i învăța cum trebuie să se comporte în societate, iar în cazul unor abateri să aducă, deîndată, la cunoștința comandanților faptele ce ar putea afecta personalitatea sa sau prestigiul instituției.

Demnă de reținut este practica unor comandanți, organe și organizații de partid, de a pune în mod sistematic în fața cadrelor, a membrilor de familie ai acestora, probleme din care să poată trage concluzii, învățăminte, exercitînd astfel o puternică înrîurire pozitivă asupra lor.

Calea cea mai eficientă de a realiza o influență pozitivă, de a-i antrena pe toți oamenii la manifestarea de zi cu zi, în munca și în viața lor, a vigilenței și combativității revoluționare, este exemplul personal. Aceasta înseamnă că fiecare comunist trebuie să se distingă prin spirit revoluționar, să antreneze, prin modul său de gîndire și acțiune, prin atitudinea și comportarea sa, prin munca de la om la om, pe toți cei din jur la o viziune exigentă, critică asupra a tot ceea ce s-a făcut și se face pentru a nu lăsa loc apariției neajunsurilor, abaterilor, manifestărilor înapoiate. Nimic nu este mai străin de concepția de viață a comunistului, a militantului revoluționar, decît indiferența, nepăsarea, pasivitatea. Comunistul este mereu în ofensivă împotriva procedeelor și metodelor de muncă învechite, împotriva rutinei și conservatorismului, a mentalităților înapoiate, a prejudecăților și dogmatismului. Comunistul din Ministerul de Interne se află în primele rînduri pe „frontul nevăzut" al patriei, pentru apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului nostru.

Respectarea cu strictețe a normelor privind secretizarea și compartimentarea muncii, potrivit prevederilor legale și instrucțiunilor de serviciu, constituie expresia unei înalte pregătiri politice și profesionale, chintesența spiritului de responsabilitate a cărui dovadă trebuie s-o facă fiecare lucrător.

Prin activitatea desfășurată de către comandanți, organele și organizațiile de partid, de către toți factorii educaționali, trebuie să se determine, în toate unitățile și formațiunile de muncă, o puternică opinie de masă împotriva tuturor acelora care, prin pălăvrăgeală, lăudăroșenie, neglijență, lipsă de răspundere, încalcă regulile privind secretizarea și compartimentarea muncii, atît în interiorul unității, în relațiile colegiale, cît și în relațiile cu diferite instituții, întreprinderi și cetățeni cu care vin în contact.

De asemenea, trebuie să se acționeze cu mai multă fermitate pentru ca potrivit prevederilor documentelor de partid și ale actelor normative, să se realizeze o permanentă cooperare între unități, folosindu-se toate posibilitățile politico-educative, tot ceea ce poate servi la creșterea spiritului de vigilență și combativitate.

Referindu-se la organele Ministerului de Interne, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta că acestea „trebuie să colaboreze strîns cu celelalte organisme de stat, obștești, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, să participe la întreaga activitate de combatere prin toate mijloacele organizatorice și educative a manifestărilor antisociale" [1].

Activitatea de educare cetățenească și patriotică, desfășurată de către organele Ministerului de Interne, are ca scop să dezvolte conștiința socialistă și juridică a cetățenilor, să le cultive spiritul de vigilență și combativitate revoluționară, de fermitate împotriva celor ce comit fapte antisociale, să asigure respectarea legilor, a normelor de conviețuire și să prevină săvîrșirea oricăror acțiuni de natură dușmănoasă.

Prin aceste activități crește contribuția adusă de cadrele Ministerului de Interne la îmbogățirea profilului spiritual și moral al cetățenilor, la procesul general de formare și dezvoltare a conștiinței socialiste, accentul fiind pus pe laturile acesteia, care se înscriu mai pregnant în aria noastră de activitate privind conștiința juridică și conștiința morală, realizarea în rîndul maselor populare a sentimentului de respect față de lege, față de normele de conviețuire socială.

Promovarea neabătută a cultului față de lege și adevăr, a dragostei și respectului față de proprietatea socialistă, a hotărîrii de a o apăra și dezvolta permanent, se înscriu ca cerințe fundamentale ale vieții și muncii întregului aparat al Ministerului de Interne.

Munca de educare vizează, în principal, imensa categorie de oameni cinstiți, cărora noi ne adresăm cu încredere și convingerea că sîntem înțeleși, că există între noi o comuniune de interese și idealuri, punîndu-le la îndemînă o anumită experiență de viață, de fapte care să-i prevină, să-i ferească de a încălca legea, normele de conviețuire socială. Prevenirea

[1] Nicolae Ceaușescu, România pe drumul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 13, Editura politică, București, 1977, pag. 663.

oricăror infracțiuni sau contravenții constituie obligația noastră de căpătîi, sarcina de bază a tuturor celor ce lucrează în Ministerul de Interne.

În acest context, o susținută atenție trebuie acordată de cadrele Ministerului de Interne educării propriilor lor membri de familie, îndeosebi tinerilor și tinerelor, urmărind anturajele acestora, modul cum se comportă în societate. Membrii de familie trebuie instruiți ca ei să constituie exemple de urmat în mediile unde-și desfășoară activitatea.

De asemenea, pentru realizarea indicațiilor date de către tovarășul Nicolae Ceaușescu privind legătura cu masele, trebuie sprijinite instituțiile de învățămînt, organizațiile de pionieri și ale U.T.C., cu materiale educative corespunzătoare, menite să cultive la școlari, încă din clasele mici, respectul pentru lege, spiritul de vigilență, interesul pentru munca organelor Ministerului de Interne, să-i atragă chiar la îndeplinirea unor sarcini specifice acestora.

Luarea în „patronaj" de către unele unități ale Ministerului de Interne a unor organizații de pionieri din școli, licee, constituirea unor cercuri, ca „prietenii miliției", „prietenii securității", „prietenii trupelor de securitate", „micii investigatori", „micii criminaliști" și altele, organizarea unor acțiuni în care copii să fie antrenați în activitatea de cercetare, de investigare, identificare, toate acestea constituie numai o mică parte din formele prin care organele Ministerului de Interne pot contribui la educarea tineretului și copiilor.

Operele și lucrările de artă, emisiunile de radio și televiziune, filmele și piesele de teatru, romanele, povestirile și materialele publicate în presă trebuie să contribuie în mai mare măsură — așa cum o cer, dealtfel, și documentele de partid — la formarea conștiinței socialiste, la combaterea oricăror manifestări antisociale, la educarea patriotică a oamenilor muncii în spiritul respectării legilor, a normelor de conviețuire socială, la dezvoltarea vigilenței și combativității lor revoluționare.

Pregătirea contrainformativă a populației trebuie desfășurată în mod continuu și sistematic, prin forme atractive și mijloace diversificate, astfel încît fiecare ofițer și subofițer din Ministerul de Interne să fie, în familie și în societate, pe stradă și în zona de responsabilitate, un factor activ în formarea și dezvoltarea combativității față de orice încălcare a principiilor vigilenței revoluționare, față de orice nesocotire a legii sau manifestare străină eticii și echității socialiste.

Militînd ferm pentru înfăptuirea cerințelor documentelor de partid, ale legilor țării, ordinelor în vigoare, cadrele Ministerului de Interne trebuie să facă din vigilența și combativitatea revoluționară trăsături definitorii de comportament, înalte obligații morale, să desfășoare o susținută activitate politică, pentru ca ele să devină însușiri de seamă, cu caracter permanent, ale întregului personal al Ministerului de Interne.

CUPRINSUL